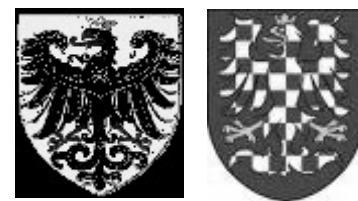

NOVINY

Volume 5 Issue 172 (672)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

7. IV. – 20. IV. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 7 dubence
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

V čera jsem se dověděl, že existuje jakýsi pan Tomáš Mikolov, který je světově uznávanou veličinou v oboru AI - Artificiální Inteligence čili v Umělé inteligenci(opak je vrozená hloupost)

Tento pán, jak jsem se dobádal, je sice jen 42 let starý, ale pracoval pro Google, Microsoft a jiné velkopodniky a vděčíme mu nejen za lepší překlady, ale za mnohé pokroky ve vědě AI.

Roku 2018 obdržel Cenu Neuron za excelenci ve vědě. Jeho modely jazyka učí počítače zpracovávat lidskou řeč.

Kdybyste ho potkali tak vypadá jako dlouhovlasý hippie (viz fotografie upravo), ale je to člověk, kterého jen loni citovalo a na něj se odvolávalo přes 58 tisíc odborných článků z celého světa, dohromady se uvádí, že se na něj odvolalo už 178 tisíc vědců ve svých článcích. Zkrátka, takový malý český Einstein, a já a patrně i vy, milé čtenářové, jste o něm nikdy neslyšeli.

A teď se o něm píše. Že shání peníze čili grant, nejen pro sebe, ale i pro své spolupracovníky a v Čechách na ně nemají peníze, načež, a proto odchází z Českého vysokého učení technického. (to je instituce) a jde někam jinam.

chtěl bychom si pomáhat.

BRITÁNIE: Myšlenková policie

Daniel Greenfield

Spojené království se stalo totalitním státem, kde není za největší hrozbu považován islámský teror, ale svoboda slova. Podpora islámského terorismu není ve Spojeném království trestným činem.

Vystupovat proti němu, stát se jeho obětí nebo se mu postavit, trestným činem je. (Foto: iStock)

Komentátorku deníku *The Daily Telegraph* Allison Pearsonovou navštívila jednoho nedělního rána essexská policie, kvůli tomu že na *Twitteru* zveřejnila fotografii manchesterských policistů stojících vedle příznivců pákistánské strany *Tehreek-e-Insaf* (Pákistánské hnutí za spravedlnost), jejíž někteří přední členové byli nedávno obviněni z terorismu.

Provinění Allison Pearsonové – kvůli kterému policie vytvořila

„zlatou skupinu“, která obvykle řeší jen závažné trestné činy – spočívalo v tom, že ve svém tweetu publikovala fotografii a k ní napsala: „Podívejte se na tuhle partu [policistů], jak se usmívá na ty, co nenávidí Židy.“

Podle essexské policie „byla podána stížnost na možné spáchání trestného činu“ „potenciálního podněcování rasové nenávisti na internetu“.

Kritika vstřícnosti policie k Pákistáncům „nenávidějícím Židy“ se stala „možným trestným činem“, zatímco s islamisty nenávidějícími Židy policie problém nemá.

Essexská policie podle svých slov „chrání veřejný pořádek férově a nikomu nestrání“. Popravdě se zdá, že policie toho kromě mluvení moc nedělá. Essexská policie přestala reagovat na telefonáty týkající se obchodu s drogami a deník *The Sun* uvedl, že „za poslední rok essexská policie vyřešila jen každé osmé loupežné přepadení a násilné napadení, pouze každé desáté sexuální napadení a každé patnácté vloupání.“

Začátkem listopadu zatkla sussexská policie třiašedesátiletého žida Ruperta Nathana před zraky jeho dvanáctileté dcery za to, že nazval levicového aktivistu a progresivního „rabína“ Gabriela Kantera-Webbera, který podepsal dopis požadující ukončení izraelské kampaně proti Hamásu, „kápem“.

Rupert Nathan, kterého sussexská policie zadržela za to, že tohoto protiizraelského aktivistu kritizoval v soukromé skupině na Facebooku, uvedl: „Moje dcera plakala a byla k neutěšení. Ještě teď se strašně moc bojí, že mě policie odvede a zavře do vězení.“

Politik a bývalý člen Sněmovny lordů Ian Christopher Austin, baron Austin z Dudley, se od policie hrabství West Midlands dozvěděl, že je vyšetřován za tweet, v němž označil Hamás za „kult smrti islamistických vrahů a násilníků“.

Úřady zřejmě považovaly za urážlivé

slovo „islamistický“.

To je jen několik nejvýznamnějších příkladů aktivismu policie proti i těm nejmírnějším formám kritiky islámského terorismu a appeasementu ze strany policie a veřejných činitelů.

Tato zatčení a vyšetřování přišla poté, co v ulicích Londýna, Manchesteru a dalších měst řádili příznivci islámského terorismu a bez jakýchkoliv následků mávali vlajkami ilegálních zahraničních teroristických organizací, včetně vlajek Hamásu. Virálním se stalo nechvalně proslulé video z loňského roku ukazující londýnské policisty zatýkající muže, který řekl, že nechce vidět „palestinské“ vlajky po celém městě.

Britští policisté byli také nafilmováni, jak odmítají zakročit proti příznivcům terorismu, kteří obhajují násilí, vyzývají k vraždění Židů a vyjadřují podporu teroristickým skupinám.

Úřady nezasahují proti nenávisným projevům a podněcování k násilí, ale proti politicky nekorektním projevům a proti novinářům a zvoleným představitelům, kteří oponují levici.

V létě Starmerova vláda na sociálních sítích varovala:

„Přemýšlejte, než něco napíšete.“

Poté, co muslimský terorista zavraždil tři dívky, zahájila policie bezohlednou potlačovací kampaň, prováděla razie v domácnostech, zatýkala a zavírala do vězení lidi, kteří vystupovali proti masové migraci.

„Přemýšlejte, než něco zveřejníte!“

vyhrožovala Korunní prokuratura.

„Připomeňte svým blízkým, aby sdíleli své příspěvky zodpovědně, jinak budou čelit následkům.“

Bernadette Spofforthová (55let) byla policií zatčena, vyvečena ze svého domu, a 36 hodin zadržována ve vazbě za to, že napsala, že vrahem tří dívek byl muslimský terorista. Obvinění, na jehož základě byla zadržena, znělo „zveřejňování nepřesných informací“. Skutečné nepřesné informace pocházely od vlády, která lhala o teroristově náboženství a nechala zatýkat ty, kteří proti tomu nahlas protestovali.

Vláda terorizuje kritiky islámu a masové imigrace, zatímco islamisté a jejich spojenci terorizují obyvatele velkých měst a jejich zastupitele drží jako rukojmí.

S nástupem Starmerova režimu a silně protiizraelské ministryně

spravedlnosti Shabany Mahmoodové se situace zhoršila a pro policisty se tyto domovní prohlídky u lidí ze všech společenských vrstev staly rutinou.

Přestože kriminalita za poslední rok vzrostla o 10 %, jsou myšlenkové zločiny stíhány s větším elánem než běžná kriminalita.

Spolu se zastrašováním odpůrců islámského terorismu se policie pustila také do zastrašování žen, kterým vadí, že jejich soukromí narušují transsexuální muži. Policejního zásahu se tak dočkala i feministka a spisovatelka Julie Bindelová kritizující politiku transgenderové identity. Policie ji navštívila během rodinné večeře poté, co jeden z jejich tweetů policii nahlásil transgenderový muž z Nizozemska.

Obhájkyně ženských práv a bojovnice proti transgenderismu Maya Forstaterová, kterou podpořila i spisovatelka J. K. Rowlingová, byla policií 15 měsíců vyšetřována kvůli tweetu o transgenderovém lékaři. Policie jí na začátku absurdně odmítla sdělit, za co je vyšetřována, pouze uvedla, že se to týká transgenderové osoby. Forstaterová byla varována, že pokud nebude spolupracovat, tak může být zatčena. Bývalý poslanec Dolní sněmovny za Konzervativní stranu Tom Hunt popsal, že byl nahlášen suffolkské policii za to, že diplomaticky napsal o nutnosti „čelit možnosti, že nepřiměřený počet trestných činů páchají osoby z určitých komunit.“ Mnohá tato vyšetřování jsou právně nepodložená a jsou prováděna nezákonně.

V roce 2021 promítala policie v metropolitním hrabství Merseyside na svém digitálním billboardu varování „být urážlivý je trestný čin“. Policie tak učinila v rámci kampaně, jejímž cílem bylo povzbudit lidi, aby policii ohlašovali zločiny z nenávisti. Fotografie billboardu s varováním a před ním stojících policistů v rouškách se stala nechvalně známou. Později policie přiznala, že být urážlivý ve skutečnosti není trestný čin. Přesto policie ve vyšetřování lidí za urážky islamistů, levičáků a radikálních aktivistů pokračuje. Účelem těchto vyšetřování je totiž zastrašování. Stejně jako je účelem varování „být urážlivý je trestný čin“ a „přemýšlej, než něco napíšeš“ umlčet lidi.

Račte otočiti list.

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX

MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 7. dubna

Jednání o nové německé vládě vrcholí
Ukrajina bojuje i v ruské Belgorodské oblasti
V Duisburgu kvůli hrozbě násilím uzavřeli školy
Kvůli slintavce Slovensko zpřísní kontroly
s. Prezident Pavel upozorňuje, že celní válka nikomu neprospívá A Vědci zjistili, že Češi jsou spokojeni se službami a hněvá je korupce
s.president Pavel v tichosti navštívil Mauretánii.
Policie obvinila penzionovaného soudce Kydalku kvůli manipulaci se spisy Čapího hnízda
Na Foltýnově přednášce zbili diváka s.Plukovník lynči nečinně a znuděně přihlížel. S agresory se navíc po skončení akce fotil
Nová iniciativa tlačí na omezení prodeje alkoholu v ČR
Pošmourno občas děšť

Úterý 8. dubna

Trump jednal s Netanjahuem
Ukrajinci prý zajali dva čínské vojáky
Německo přestává přijímat uprchlíky distribuované OSN
Omán zprostředkuje rozhovory mezi USA a Íránem
Prezident Pavel označil americká cla za brutální
Pokles porodnosti dosáhl minima z 90. let
Zahraniční hackeři napadli twitterové účty Spolu a Petra Fialy A V červnu začne líčení v kauze Dozimetr
U nás chvílemi oblačno a sluníčko, celkem chladno

Středa 9. dubna

Německo má koaliční vládu konzervativců a socialistů
Rusko zahájilo ofenzívu na Sumskou a Charkovskou oblast A Slovensko dalo dvě pohlaví do ústavy
Evropská unie chce být lídrem v umělé inteligenci
Senát schválil flexinovelu zákoníku práce a poplatky na ČT a ČRo A Babiš varuje, aby s USA jednala o clech
Evropská komise, jsou to jen úředníci
České armádě přibýlo 460 osob
Vláda chce povýšit ředitele BIS Koudelku
U nás převážně pod mrakem a chladno

Čtvrtek 10. dubna

V Bruselu jednájí o Ukrajině ministři obrany
Rusko odmítá, že tahá do války na Ukrajině Čínu
Trumpův syn se chystá do předvolebního Rumunska
Slovensko bude odškodňovat pokuty z doby covidu
Soudce Kafka je obviněný z podvodu
Černochová se pohádala s Válkem o platy vojáků
Stíhaní v kauze Motol dávají soudu stížnost na zajištění majetku A Policie při dopravní akci nasolila 3000 pokut
U nás chladno, občas mírné sluníčko

Pátek 11. dubna

Viceprezident Vance nechal vyhodit velitelku US základny v Grónsku A Princ Harry je na Ukrajině
Pojar si pochvaluje, že se v Německu dohodlo na vládě
Putin se potká s Trumpovým zmocněncem
ANO odmítá jednat o protimigračních opatřeních
Bývalý předseda STAN Gazdík nebude kandidovat do sněmovny A Pekarová Adamová a Vyskočil tlačí na USA aby dál financovaly Svobodnou Evropu
Fiala hrozí za napadení svého Twitteru tříletým vězením
U nás hezké počasí se sluníčkem, pořad chladno

Víkend 12. – 13. dubna

Rusové zabili ve městě Sumy třicet lidí
V Ósace začala světová výstava Expo 2025
V Německu útok nožem, tentokrát v berlínském metru
Papež František se objevil na veřejnosti
Rakušan chce azylovou dohodu protlačit do konce června A Před velikonocemi zdrazila vejce Filip Turek naznačuje, že by mohl kandidovat za Motoristy A Vodáci v Krumlově „otevřeli Vltavu“
U nás hezká sobota, neděle se odpoledne trochu pokazila

Pondělí 14. dubna

Kallasová si myslí, že Izrael už přehání tím, že bojuje proti teroristům Hamásu
Německo uvolnilo rakety Taurus pro Ukrajinu
Fico nemá dost informací o útoku na Sumy
Alžírsko chce vyhostit francouzské diplomaty
České gripeny startovaly proti neodpovídajícímu boeingu
Česko mírní opatření proti slintavce
Vědci zjistili, že Češi podporují pomoc Ukrajině
Praha chce zrušit elektrokoloběžky
U nás slunečný, velmi teplý den, až 25 °C

Úterý 15. dubna

Německá socdem ještě neví, zdali vstoupíe do Merzovy vlády A Maďarsko má novou ústavu, definuje dvě pohlaví muž a žena
Trumpova vláda kvůli progresivismu pozastavila financování Harvardovy univerzity
Rubio a Kellog radí Trumpovi, aby proti Putinovi přitvrdil
Zasedá sněmovna, ANO obstruuje
Podpora ANO klesá, stoupá SPD

V katedrále sv. Víta v Praze začali instalovat nové varhany
Moravská Třebová má titul Historické město 2024
U nás celkem teplo, převážně pod mrakem, sluníčko jen chvílemi

Středa 16. dubna

Rubio a Witkoff budou v Paříži jednat o Ukrajině
Trump chce přestat financovat mírové mise OSN
Rakousko prodlužuje ostrahu své hranice s Českem
WHO zavádí společný postup proti pandemiím
Podle Okamury je zpřísnění migračních pravidel kosmetika A Sněmovna schválila pravidla pro lobbování
Při dopravních nehodách zahynulo ve středu 6 lidí
Teplota v Česku dosáhla letních hodnot 27 C
U nás letně teplý den s plným sluncem

Čtvrtek 17. dubna

Antisemitští teroristé přepadli berlínskou univerzitu
Na floridské státní univerzitě se střílelo
Rusko se sblížuje s afghánským Tálibánem
Německo musí strhnout tisíce zchátralých mostů
Sněmovna schválila koaliční novelu azylových a migračních pravidel A ANO se chystá podat trestní oznámení kvůli digitalizaci stavebního řízení
Vědci zjistili, že se Čechům nelíbí Trumpova cla
Umřel Jaromír Štětina český novinář, spisovatel, politik
U nás teplá, ne moc slunečný den

Pátek 18. dubna

Trump hrozí zastavením hovorů o Ukrajině
Podle Politica v Bruselu roste politický chaos
USA zaútočily na ropný přístav v Jemenu
Hamás odmítá příměří s Izraelem
Pražskou Správu služeb napadli hackeři
70 procent ředitelů firem chce euro
Ministr Vlček slibuje, že se Česko bude podílet na JE Dukovany A Roste pražská burza
U nás celý den přšelo

Víkend 19. dubna – 20. dubna

Putin neprodlouží údajné příměří
Papež František pozdravil, ale Urbi et Orbi nepřečetl
Tři kosmonauti z ISS přistáli v Kazachstánu
USA a Írán jednaly o jaderném programu
Policie zkoumá rekordní jízdu Filipa Turka 230 km za hodinu A Korejci slibují 30% účast českých firem na stavbě JE Dukovany
V průzkumech Okamurova SPD předstihla Starosty
Pyrotechnika mezi diváky při fotbale v Ostravě zranila pět lidí
U nás sobota jakž takž, neděle moc hezká, večer se zatáhlo

Dokončení z první strany

Spojené království se stalo totalitním státem, kde není za největší hrozbu považován islámský teror, ale svoboda slova. Se vzestupem islámského teroru zesílil i policejní teror proti kritikům islámského terorismu. Když muslimští teroristé povraždili redaktory satirického časopisu Charlie Hebdo kvůli karikaturám proroka Mohameda, obcházeli policisté ve Spojeném království novinové stánky a zjišťovali jména těch, kteří si koupili časopis Charlie Hebdo. Místo vytváření seznamů muslimských teroristů tedy úřady vytvářely seznamy jmen lidí, kteří by se mohli provinit jejich urážkou. A totéž platí i dnes. Britská policie nezasáhla proti davům muslimů útočících na židy, ale zakročila proti židovi, který se nacházel v blízkosti těchto davů. Jeden londýnský policista upozornil muže s jarmulkou na hlavě pohybujícího se v blízkosti pro-teroristického shromáždění muslimů, že je „zcela jasně žid“ a že by se mohl dopustit „narušení veřejného pořádku“, protože „se jedná o propalestinský pochod“. Šéf londýnské Metropolitní policie policejní komisař Mark Rowley chování policisty obhajoval. Podpora islámského terorismu není ve Spojeném království trestným činem. Vystupovat proti němu, stát se jeho obětí nebo se mu postavit na odpor, trestným činem je. Daniel Greenfield je spolupracovník konzervativního David Horowitz Freedom Center

sponzorovaný nadací Shillman Foundation.
Michal Poláček dodal: Lucy Collonyová byla uvězněna na 31 měsíců. Včera trest potvrdil soud. Daleko od svého dítěte. Daleko od manžela s rakovinou krve. Proč? Tweet. Ošklivý, ale tweet. Napsaný ve vzteku po další brutální vraždě tří malých holčiček. Dalším cizincem. V Británii. Emily Jonesová byla na Den matek v parku téměř rozpůlena a žádné nepokoje. Na koncertě Ariany Grande bylo loni zabito 22 dívek a žádné nepokoje. Více než 300 000 dívek znásilněných organizovanými gangy cizinců za 30 let a žádné nepokoje. Celá země se ten den cítila jako Lucy. Rozzuřeně. Bezmocně. Každý, kdo měl alespoň špetku soucitu, chápal, proč byla tak strašně naštvaná. Dříve jeden násilník závislý na drogách zemřel 8 000 kilometrů daleko a internacionální chátra z Black Lives Matter dostala volnou ruku k tomu, aby se proháněla po britských městech. Zničili památky. Napadli policisty. Útočili i na koně. Rabovali obchody. Žádné vězení. Žádná odpovědnost. Policie před nimi poklekla. Tohle už není „dvourychlostní“ spravedlnost - two tier justice system. Je to dvourychlostní společnost. Jeden zákon pro domorodé nevolníky, druhý pro všechny ostatní. Pracují. Splácí. Udržují světlo v zemi, která jim plive do tváře, vyžaduje mlčení a zavírá je za to, že se ozvou. Ta země by bez pracující třídy nebyla vůbec ničím. Nakonec podívejme se k nám domů, kdo tu udržoval zemi nad vodou během karantény a lockdownů. Nebyli to režimní umělci, ani lidskoprávní aktivisté. Nejde tu o Lucy. Jednu matku, které úřady zlovolně rozbily rodinu a zbavily jí svobody. Jde o každého Evropana, kterému se diktuje, aby toleroval nesnesitelné nebo nastoupil výkon trestu. Tohle už není spravedlivá a férová společnost.

Ve zkratce.

Ukrajinci vozili do Česka krajany a na falešná potvrzení inkasovali dávky. Přišli si na 11 milionů
9.4.2025 Volodymyr Zelenskij právě trávil čas v Jihoafrické republice na setkání s prezidentem státu. Zde koupil 52 % podílu na platinovém dole - firmě Northam Platinum Ltd. Stal se tak hlavním majitelem (většinovým vlastníkem) platinového dolu.

"Odborník Martin Poliačik" (roč. 1980) dělal u bratrov ještě v minulém období poslance - tenkrát se ale vydával za odborníka na strategickou komunikaci, kritické myšlení, a taky návykové látky. Musí mu být strašně líto, že už neposlancuje, protože jako "odborník na Ukrajinu" by to mohl teprve rozjet. Zde je přímý link na to video: krom kastrací zajatců tam hovoří o "znásilňovacích mučírňách", kde Ivani masově przní zajaté ukrajinské soudružky. Je zjevné, že soudruh exposlanec nerozezná realitu od fantazií.
<https://x.com/i/status/1912521673904959580>

Maďarsko

Vzbura v utečeneckom tábore v Kiskunhalas.: v stredu 16.4. vzbúrilo zhruba 300 zo 484 tamojších cudzincov. Chcejúc rýchle do Západnej Európy.

O prevádzzačovi za slobodou, ktorý sám ušiel až k protinožcom

Soňa Gyarfašová

Rodák z moravských Hrušiek, Bohuslav Úlehla, nás víta v Melbourne perfektnou češtinou. O mesiac oslávi 98 rokov a väčšinu života prežil v Austrálii, veď z rodného Československa utekal, keď mal 24 rokov.

Dodnes číta knihy vo svojom rodnom jazyku. Do Austrálie si ich necháva posielat' z Česka.

"Táto je o mojom kamarátovi," ukazuje nám hneď pri príchode knihu o kňazovi Bohuslavovi Burianovi.

Človeku, ktorého za odboj proti nacizmu väznili vo viacerých táboroch, okrem iného aj Auschwitzi a ktorý prežil pochod smrti.

Nakoniec jeho priateľ Bohuslav Burian zomrel v komunistickom väzení na Mírove. Po vykonštruovanom procese, v ktorom ho mučili a podávali mu drogy a neskôr pri pokuse o útek.

"Bol to jeden z najlepších ľudí, akých som stretol. A dožil sa iba 40 rokov," hovorí Bohuslav Úlehla a povzdychne si.

Spájalo ich hlboké priateľstvo aj podobné osudy. Obaja bytostne neznášali krivdu a nespravodlivosť.

Dosť si jej zažili už počas vojny. "U nás v Hruškách boli Rómovia, zlatí ľudia. V čase Protektorátu všetkých vyviezli a nikto sa už nevrátil," povzdychne si Bohuslav Úlehla.

Bol presvedčený, že tak ako ľudia vystúpili proti nacizmu, bude treba vystúpiť aj proti komunizmu. "Už keď sa pri oslobodení ľudia bozkávali s ruskými vojakmi, hovorila naša teta, že zavládnu pomery ako v Sovietskom zväze. A opäť tu dobre nebude.

Keď sa začalo prenasledovanie nepohodlných ľudí, začal ich Bohuslav prevádzať cez hranice. Previedol viacero kňazov a novicov.

Hneď po nástupe režimu ušiel aj jeho starší brat Miroslav Úlehla, ktorý sa dostal dobrodružne až do Austrálie. No a neskôr sa tu stal športovou legendou - a mimoriadne úspešným reprezentantom vo futbale.

V roku 1951 sa prezradila aj protirežimná činnosť Bohuslava Úlehu. Štátna bezpečnosť mu už bola na stope, keď ho varoval dobrý priateľ. Nebola iná cesta ako ujsť

S priateľom Cyrilom Macinkom, ktorý neskôr zakotvil v Amerike, sa rozhodli prekročiť ostro stráženú hranicu smerom do slobodného sveta.

Nielen československú. Dôležité ešte bolo nedostat' sa do ruskej zóny. On sa dostal cez francúzsku zónu do Austrálie, kde si založil rodinu, mal tri deti. Hoci začínal zložito, vďaka usilovnosti a priekopníckym nápadom sa vypracoval.

"V slobodnej krajine môže rozvíjať človek svoj talent," hovorí.

Odchod bol v tom čase rozumným riešením. Aj dnes však rozmýšľa, čo by bolo, ak by to bolo všetko inak. Ešte predtým, ako odchádzali, sa išiel rozlúčiť s mamou. Hoci sa snažila držať, plač nedokázala skryť. Poznal ju. Trhalo mu to srdce, lebo vedel, aké to mala ťažké. Keď jeho otec na následky choroby z frontov prvej svetovej vojny zomrel, mal Bohuslav dva roky. Mama sama vychovala sedem detí. Obetovala sa, dala im vzdelanie. Jedného syna vyhnal z krajiny neslobodný režim a teraz odchádza ďalší.

Aj keď hovorí po vyše 70 rokoch o lúčení, plače.

Ako najmladší mal s ňou silné puto. Veril, že mamu ešte uvidí. Do cudziny si zobral jej portrét, ktorý visí aj dnes zarámovaný v jeho izbe. Kúsok domova.

Nikdy sa už nestretli.

Neslobodný režim ich rozdelil navždy. Keď v roku 1968, necelé tri týždne po okupácii zomrela, odopreli mu československí súdruhovia aj to, aby prišiel na jej pohreb.

"Všetky zločiny, ktoré im prešli, to bola strašná chyba,. Môžete sa čudovať, že následky si tie krajiny nesú aj ďalej? " hovorí so smútkom človek, ktorého meno sa spomína aj v publikácii On the Cold War Front o ľuďoch, ktorí vystúpili proti režimu aktívne aj v zahraničí.

Pri našom lúčení som mu dala knižku Nenechali sa zlomiť o politických väzňoch režimu.

O pár dní mi napísala mail jeho dcéra Nad'a.

Otec číta knižku a vynárajú sa mu ďalšie spomienky, o ktorých jej hovorí.

A tak našla aj báseň, ktorú otec písal ešte vo francúzskej zóne v Innsbrucku, krátko po odchode z Československa a cestou za bratom do Austrálie...

Útěk uprchlíka

Prchnul jsem z vlasti
Kde vládne teror a strach
Kde rudí vládnu
Nechtělo se mi žít!

Tam není život
Tam není ráj
Tam je jen kriminál.

Ne to není kriminál.
To je jen dáblův ráj
Kdo Boha a svobodu miluje
Tomu tam těžko žít.
Ne, tomu tam nelze žít.

Utéci z drahé otčiny
a zanechat jen slzy matčiny -
to je hrozné pro mně, lidičky.

A doufat v návrat
V den každičky
Tot sen náš maličký

Co vláda rudých tyranů nám připravila
To těžce teď nesem
Jaký však rozsudek my
Nad nimi příště vynešem?....

Bude to den krásný až
vrátit budeme sa smět
Až přijde den
Kdy vrátit
Musíme dlh zpět.

Never give up

Soňa Gyarfašová

Keď ho eštebáci predvolali a zastrašovali, že ho budú stíhať za rozvracanie republiky a za kontakty s chartistami, rozhodol sa Ján Bartoš ujsť dobrodružne do Austrálie.

"Môj otec bol v Jáchymove a trpela celá rodina. Všetko nám zobrali, bývali sme v maštali, boli sme nepriatelia štátu. Keď ma strašili, že dopadnem ako otec, nemal som prečo váhať," hovorí.

Do jeho života už zasiahol rok 1968, keď počas okupácie zabili ruski vojaci jeho kamaráta, iba o rok staršieho, 16-ročného Petra Legnera, ktorý išiel v tom čase iba pre mlieko do obchodu.

Po rokoch, čo sa obeť okupácie nemohli pripomínať, dnes pri Hlavnej pošte v Bratislave pripomína Petra Legnera, ktorý na následky svojich zranení zomrel, pamätná tabuľa.

Normalizácia pochovala akékoľvek nádeje na zmeny v Československu.

Písal sa rok 1979 a Ján Bartoš, vtedy už 26-ročný, ušiel dobrodružne cez Juhosláviu.

Dostal sa do utečeneckého tábora Traiskirchen, kde strávil štyri mesiace. Strýko, ktorý po vojne emigroval do Ameriky, mu najskôr na jeho listy neodpovedal. Vtedy nevedel, že si strýko plní sen o ceste okolo sveta.

V utečeneckom tábore stretol Čecha Pepu Nováka, ktorý ušiel už v roku 1968, no z nostalgie sa po štyroch rokoch vrátil. Vyslúžil si problémy, opletačky. A potom sa rozhodol ujsť znova.

"Pod' so mnou do Austrálie, vieš, ako je tam krásne? A práca pre všetkých," povedal mu.

A tak sa začal príbeh Jána Bartoša v Austrálii.

Keď odchádzal, doma zostali manželka s deväťmesačnou dcérkou, prišli za ním až o ďalšie dva roky.

V Austrálii začínal znova - pracoval ako mäsiar, v ťažkých železiarňach, podnikal, varil a piekol československé dobroty v Sokole, po absolvovaní kurzu obsluhoval počítače.

Hoci nežnú revolúciu sledoval aj z Austrálie a prijal s nadšením, domov sa vrátil až v roku 1994. Na pohreb svojho otca...

"Potom už nie," hovorí Ján Bartoš s tým, že veľa ho na Slovensku nečaká. Keďže nemá trvalý pobyt, nevrátil sa mu ani dom. Žije v ňom bývalý eštebák.

"To je také naše - gardisti prehodili kabáty, stali sa z nich komunisti. Výsledok toho, že im to všetkým celé prešlo? Zabúdanie. Aj tí putinofili, ktorých tam máte dnds toľko, sú toho dôsledkom" hovorí, keď sedíme spolu v reštaurácii v tropickom Cairns.

To, že odišiel, vraj nikdy neoľutoval.

"Austrália ma prijala a naučila to ich známe heslo Never give up," hovorí.

Popritom všetkom zisťujeme, že svet je extrémne malý, aj keď ste na jeho opačnom konci - máme spoločného priateľa z čias jeho mladosti (ktorý ho dokonca sobášil), chartistu Marian Zajíček, pozdravujeme do Prahy.

Proč se lidstvo pořád vraždí

Benjamin Kuras 2025

Válka je vůl, holdujte místo ní sexu, dejte míru šanci, a podobnými hesly oplývají nejen popové songy, ale i projevy většiny politiků. Ocituje si třeba těch pár nejznámějších amerických.

„Moje hlavní přání je vidět válku vyhnanou ze světa.“ (George Washington). „Válka je nedostatečný nástroj na nápravu špatností, a místo, aby ztráty nahrazovala, tak je množí.“ (Jefferson). „Nikdy neexistovala žádná dobrá válka ani špatný mír.“ (Franklin). „Chceme nejen konec války, ale konec všech začátků válek.“ (F.D.Roosevelt). „Lidstvo musí ukončit války, nebo války ukončí lidstvo.“ (Kennedy).

Nejaktutněji to za všechny řekl Eisenhower:

„Každá vyrobená zbraň, každá vypuštěná válečná loď, každá vystřelená raketa jsou okradením těch, kdo hladoví a nejsou nakrmeni, kdo mrznou a nejsou oblečení. A touží po tom, aby s jejich beder byla sejmuta břemena zbraní a strachu, a aby před sebou mohli nalézt zlatý věk svobody a míru.“ Úryvek z jeho slavného projevu z dubna 1953 vyzývajícího Sovětský svaz po Stalinově smrti k mírovým jednáním.

O pár měsíců později nadějně skončila rozdělením země válka korejská, po dvou a půl milionech mrtvých. O kousek vedle v tu dobu vrcholila válka indočínská, kterou rok nato prohráli Francouzi a vítězství komunismu oddálili Američané o dvacet let, za cenu téměř 60 tisíc vlastních mrtvých. Na všech stranách vietnamského konfliktu dohromady se mrtvých nedalo přesně dopočítat, ale bylo to přes 3 miliony. Další 3 miliony svých občanů povraždili kambodžští komunisté.

O kousek vedle v touž dobu Mao-cetungova revoluce masakrovala Číňany, jejichž počet mrtvých odhadují někteří historici na 40, jiní na 80 milionů. V samotném Sovětském svazu se odhalení detailů stalinské éry dopočítala od počátku bolševické revoluce na 30 milionů mrtvých. To ještě navíc k těm 20 milionům padlých nebo zavražděných ve Druhé světové válce. V té celosvětově zahynulo až 85 milionů.

Ať už ten celkový počet mrtvých ve válkách a revolucích za celé 20. století historici jednou spočítají na celou miliardu nebo jen půl, zkusme si představit, kolik by nás dnes na planetě asi bylo, kdyby všichni zůstali naživu a rodili děti, vnuky a pravnučky. Dnes se i přes ty jejich mrtvolky blížíme devíti miliardám. Už to je prý počet, který planeta nevládne, říká se v některých vlivných kruzích.

Tak možná není divu, že po několika letech utopické víry ve věčný mír „konce historie“ porážkou sovětského komunismu se po celé planetě šíří opět oživený kult smrti islámského džihádu, jehož bohoslovci se už netají vírou, že „největší uctívání Alláha je prolévání krve bezvěrců“ a „my milujeme smrt víc než vy život.“ A že se jím opájí, sympatie mu vyjadřuje a podporu poskytuje sílící počet příslušníků generace, která ve svých životech a na svém území nezažila nic jiného než mír, svobodu, prosperitu a snadnost bytí.

Z nudy nepřetržitě dobrá a špatného svědomí z příslušnosti k privilegovaným dobrým, se v ní rodí touha po zlu. Tak na místo generací toužících po míru a tvořivém životě nastupují generace zbožňující válku, destrukci a smrt – i když to na konci je i smrt vlastní. V přirozené touze mládí něčemu odporovat se snadněji a bezpečněji odporuje dobru než zlu, protože zlo krutě trestá a dobro odpouští. Tak se nám orwellovsky zlo stává

dobrem a dobro zlem. A každou druhou či třetí generaci si to opakujeme, jen co zapomeneme na hrůzy válek, které nás přiměly toužit po míru. Těch válek lidské dějiny vyprodukovaly přes 2 500, spočítala organizace zvaná „World Without War and Violence“ a toužící po míru za každou cenu. Někde či jinde se válčí téměř nepřetržitě od samého začátku civilizace. Ta vznikla shlukováním do skupin přijímajících nějakou identitu, vymezujících se vůči skupinám jiné identity, přivlastňujících si nějaké území a vytvářejících nějaký majetek působící závist a násilím uloupitelný.

Válčí se z motivů téměř jakýchkoli, někdy pochopitelných, často absurdních. Neboť „kdo vás přiměje věřit v absurdity, ten vás přiměje páchat krutosti,“ zabonmotoval si Voltaire.

Je tedy válkychtivost lidskou přirozeností - jak se domnívají někteří antropologové? Nebo je to naopak anomálie opakovaně podrážkující lidskou přirozenost lásky a míru – jak se domnívají druzí antropologové? Nebo v tomto ohledu žádná lidská přirozenost neexistuje a lidstvo je na pospas nějakým vnějším silám, které samo neovládá – jak se domnívají třetí antropologové?

My samozřejmě z historie známe války vzniklé téměř bez podstatných příčin a rozběhlé jakousi setrvačností do lidmi nechtěných, nepředstavitelných a nezvládnutých dimenzí. Jednou takovou byla První světová, explodovaná z jednoho rodinného atentátu v nesmyslné jatky 10 milionů uniformovaných a 10 milionů civilistů. Druhou třeba Třicetiletá, která v 17. století zmasakrovala přes polovinu obyvatel Evropy, z hádky o kalich vína pro všechny.

Pustíme-li se do podrobného studia všech těch válek, bez nichž by světová historie neměla žádný děj, nevyvinula by pokročilou technologii a zpohodlněla by do ztracena, možná u nich odhalíme setrvačnost nepodléhající lidské vůli. U čtvrtých antropologů bychom si možná všimli bezděkého objevu, že už od primitivních civilizací války explodovaly nejvíc tehdy, kdy počet lidí přesahoval možnost jejich uživení z daných zdrojů planety.

A kdo jen trochu před půl stoletím sledoval dětské krůčky rodící se ekologie, když se ještě pokoušela být vědou a než se z ní stala totalitní politická ideologie, vzpomene si možná na Jamese Lovelocka a jeho teorii planety Země přezdívané podle řecké bohyně Gaia, vybavené samoregulačním systémem energií působícím podobně jako vědomí živého organismu schopného sebeobranu.

Lovelockův ryze vědecký nápad byl sice prohlášen za nesmysl vědou i náboženstvím a choulí se v temných zákoutích postmoderní mystiky. Věda si dosud dokázala poradit s přelidněním a s lidskou bezohledností vynalézáním nových nutričních technologií, náboženství neodvolalo první biblické přikázání „plod'te a množte se a zalidňujte Zemi“.

Ale představme si na chvíli, že Lovelock měl pravdu. Že ta naše planeta opravdu ví, co dělá, jak se udržet naživu a kolik toho od nás vydrží. Že nám zavčas zastaví to nesmyslné omezování CO2, který je základní složkou života a bez něhož tu vše zahyne. Že zavčas nějak vykoumá, jak se zbavit těch trilionů tun plastových sajrajtů, než ji zadusí. A jestli ne, tak to jako vždy v dějinách vyřeší nějakou fešáckou globální válkou, jejíž doutnaky už porůznu rozmístila.

Je docela rozumné smířit se s tím, že v takové válce bychom se i my mohli rozplynout na atomy

a molekuly, které nějakou dobu budou po planetě poletovat, než je všudypřítomné vědomí zase slepí ne-li v další lidskou bytost, tak aspoň žížalu, jichž ostatně v přírodě nápadně ubylo. A že vše zas bude, jak být má.

Nevím, co tato představa dělá s vámi, ale mě hodně uklidňuje.

Vzpomínky

Jakub Horák

Můj strýc B. bydlel v prvorepublikové vile v Bubenči ve čtvrti, kde sídlí dobrá polovina všech ambasád – těsně vedle sebe tam například mají zastoupení Írán i Irák. Tento strýček mě naučil poslouchat hudbu – měl na kazetách všechny zakázané písničkáře a na gramofonových deskách to nejlepší ze státem povolené produkce, mj. všechny desky Etc... a samozřejmě i spoustu bluesových desek. Vždycky tak hodinu poté, co jsme pustili gramofon, začal pukat. Tedy ne strýček, ale ten přístroj! Z reproduktorů se v nepravidelných intervalech ozývalo takové puk... puk... puk, což – jak jsme věděli – bylo znamení, že některá z ambasád vysílá. Vysílá zašifrovaně, aby jim naše tajná služba nerozuměla, a ty vlny se nesou po celé zeměkouli až třeba do Bagdádu, kde se odehrávají pohádky Tisíce a jedné noci a po Rudém moři plují piráti.

Ambasády vysílaly skoro každou noc.

Až po mnoha letech strýc přišel na to, že v gramofonu byl vadný kondenzátor, po jehož výměně pukání ustalo.

Ovšem na ty krásné večery, kdy do hudby znělo tajemné pukání radiotelegrafisty, budu vzpomínat celý život.

Kdo ví, jak velkou část našich životů tvoří podobné sny. Jedna věc je však jistá – často z něj bývají tím nejkrásnějším.

Ukrajina z pohledu poklidného Švýcarska.

Martina Roulichová , Bern

To co se odehrálo v Oválné pracovně Bílého domu nebyla žádná past nebo nástraha na Zelenského ale jeho demaskování, odhalení. Zelenskyj je světový král žebráků, který celé tři roky nedělá nic jiného, než že se zdviženým "morálním" ukazováčkem cestuje po světě a vymáhá výpalné, které nazývá penězi na ochranu. Dejte mi vaše peníze, dejte mi vaše zbraně, dejte mi vaše vojáky, jinak jste Putinovi služebníci. Přesně tak to probíhalo ve všech evropských zemích, kde mu vše hladce prošlo. To vedlo k tomu, že se Evropa sama zničila, poslala stovky miliard eur z kapes svých daňových poplatníků na Ukrajinu a zbytečně se jednotlivé státy kvůli Ukrajině zadlužily a nemají nyní peníze na svůj vlastní hospodářský růst, vývoj nových technologií, infrastrukturu, školství, zdravotnictví.

A pak přišel Trump a řekl, dost, tato válka se nedá vojensky vyhrát, nikdy se nedala vojensky vyhrát. Evropa a s ní polovina světa v této zbytečné válce jen utopila daně svých občanů. Je zbytečné pokračovat v nesmyslném vraždění, hraní si Zelenského na válečného vůdce, když nemá zbraně, peníze a už ani vojáky.

Trump Zelenskému jen stanovil hranice a upozornil ho, že časy se změnily, že USA už nebude dělat to, co dělaly za Baracka Obamy v roce 2014, kdy podněcovaly Ukrajinu k převratu a financovaly Majdan, a že nebudou dělat ani to, co dělal Joe Biden, a to vést válku proti Rusku, která se bude odehrávat na Ukrajině. ☞

Takže Trump jednal naprosto správně, když Zelenskýho vyhodil z Bílého domu, kde ho chtěl Zelenskyj poučovat, co má dělat. Trump a J.D. Vance udělali to jediné správné, co v této situaci udělat mohli, zastavili veškerou podporu Ukrajině, ani cent pro světového krále žebráků, aby byl donucený k mírovému jednání. A pokud v EU vládne aspoň ještě špetka zdravého rozumu, tak přestane Merz uvažovat o dodání raket TAURUS, přestanou se posílat miliardy z peněz daňových poplatníků, přestane se ničit hospodářství členských zemí, a přestane se páchat sebevražda kvůli většinově předstíranému soucitu s Ukrajinou.

A ať se to někomu líbí nebo ne, Trump má pravdu i v tom, že EU je nahá, že jí Zelenskyj stáhl kalhoty. Vlastně jí ty pomyslné kalhoty stáhli už Obama a Biden. EU se zachovala jako turista na Mallorce, okamžitě si lehla na záda a roztáhla nohy

EU v posledních deseti letech nevedla žádnou svou vlastní zahraniční politiku, jen přebírala zahraniční politiku Obamy a Bidena. EU se akorát tak povedlo deindustrializovat své země, které nejsou konkurenceschopné ve všech směrech a které si rozebraly Čína a USA jako užitečné idioty. A Trump a J.D. Vance si prostě jen dovolili na to poukázat, že se EU sama poškozuje a ničí tím životní úroveň svých obyvatel. Ne Donald Trump, ne Putin poškozuji EU, ale EU se poškozuje sama a úmyslně, protože v Bruselu a jednotlivých vládách členských zemí sedí lidé, kteří tvoří politiku proti svým vlastním lidem a pro které neplatí - Europe First!

A reakce EU? Šestnáctý balík sankcí proti Rusku. :D Pokračuje se v sebezničení Evropy. Donald Trump dělá jen špinavou práci za evropské politiky, protože ti jsou moc hloupí na to, aby pochopili, že je konec válečného štvání, konec tahání peněz z kapes daňových poplatníků a jejich strašení, že Putin napadne členské státy EU nebo NATO.

Prosperita EU a jejich členských zemí je možná, jen když bude mír a mír se nedocílí dodáváním zbraní, peněz nebo vojáky, ale diplomacií u jednacího stolu a to hlavně v momentě, kde je jasné, že se mír nedá vynutit vojenskou cestou. A to že k tomu nezvolil zrovna nejlepší cestu, diplomatickou, ale veřejnosti dostupnou hádku v Bílém domu? Pardon, ale mně je otevřené a veřejné slovo mnohem milejší než diplomatické lži a pokrytectví za zavřenými dveřmi. Viz silácké řeči Ursuly von der Leyen, Macrona, Starmera a i českého prezidenta Pavla, jak EU musí! EU musí a může jen jedno, podpořit mírová jednání!

Vydavatel : A to ještě nenapsali, že velkou část peněz ba i zbraní ukrajinští soudruzi soukmenovci prošantročili do vlastních kapes a koupili si honosná sídla ve světě.

Zkrátka pravá byzantská orientální korupce.

Jsme až po uši ve světě schizofrenního myšlení

Naše větev civilizace je už mnoho let ve zvláštním stavu schizofrenie, kdy se jedna věc prezentuje jako pravda a jiná skutečně existuje...

- Platíme státu nehorázné poplatky jak za socialismu, ale přitom máme jistoty čím dál tím víc jak v nejtvrdším kapitalismu.

NOVINY – Dostali jsem od našich čtenářů.

- Prezентujeme se jako nejsvobodnější společnost na světě, ale přitom vycházejí další a další náhubkové zákony a v řadě věcí už toho smíme říct méně, než třeba Rusové.
- Máme plná ústa demokracie, ale jakmile lid projeví jakýkoli názor, který nesedí oligarchům, tak klidně zrušíme volby nebo zablokujeme nepohodlné weby a účty.
- Holedbáme se vyspělým zdravotnictvím, ale přitom je čím dál tím složitější vůbec sehnat zubaře, pediatra a další specialisty (pokud nejste milionář).
- Prý jsme velmi bohatí, ale přitom jsou naše vyspělé státy i populace zadluženy až po uši.
- Chlubíme se kvalitní vzděláním, ale zároveň neustále klesáme v žebříčcích znalostních testů a řada dnešních vysokých škol poskytuje horší vzdělání než střední školy před dvaceti lety.
- Všichni lepší lidé tu prý „následují vědu“, ale naši systémem upřednostňování „vědců“ přitom neplní základní požadavky tzv. *vědecké metody* a pokud náhodou někdo skutečně kriticky bádá, tak je okamžitě exkomunikován z vědecké komunity, jako kdyby šlo spíš o církve nebo dokonce sektu.
- Neustále vymýšlíme další a další omezovací pičičmundoviny na „ochranu dětí“, ale v realu úplně ignorujeme monstrózní černý obchod s dětmi, do škol chodí dělat přednášky podivní sexuální predátoři a dokonce se už i pomalu začíná omlouvat pedofilie.
- Vykřikujeme proti-rasistická hesla, ale přitom na vše koukáme přes rasový filtr, takže někomu je podle rasy zvyšován a někomu snižován trest, rasa ovlivňuje šanci přijetí do práce apod. (V Česku to není tolik spojeno s rasou, jako spíš s určitými národnostmi, jestli mi panemájete).
- Bušíme se do prsou, že jsme na rozdíl od „totalit“ právním státem, ale přitom současná vládnoucí moc neustále zneužívá soudní systém a šlape už dokonce i po ústavě.
- Máme prý jedinou nezávislou a pravdivou žurnalistiku na planetě, ale přitom hlavní média jsou prokazatelně největším šířitelem dezinformací a cizácké propagandy, někdy i za pomoci peněz od cizí mocnosti (kauza USAID aj.).
- Machrujeme, že máme nejvyšší kvalitu života na světě, ale přitom čím dál tím víc lidí už nemá ani na topení a na kvalitní potraviny a v budoucnu budeme možná nuceni pojídat hmyz.
- Jsme prý nejšťastnější část lidstva, ale přitom zažíváme naprostou epidemii užívání antidepresiv a bohužel i tvrdých drog, protože to současné civilizační svinstvo a předstírání štěstí už prostě nejde vydržet!

Co to, proboha, je? Už jsme se dočista pomátli? Tohle musí skončit. Jinak nás ani nemusí dobývat nějaké Rusko, my se utýráme k smrti sami od sebe. Nehledě na to, že vlastně ani nevím, k čemu by Rusku nebo Číně byla tahle naprosto rozhádaná, zfetovaná, debilizovaná, zfašizovaná společnost – jim bude stačit jen si z naší kolabující civilizační větve vytahat zbývající talentované a rozumné lidi a zbytek nechat vyhnít zevnitř.

Doufám, že v říjnu 2025 půjdou rozumní lidé alespoň k volbám, když nic jiného. Abychom hodili trochu písku do sebevražedného soukolí. Volby už současný parazitický systém bohužel

změnit nemohou, ale mohou zmírnit ta nejhorší zvěrstva a udržet nás v o kousek lepší kondici, až se systém zhroutí...

A prosím, přestaňte šeptat. To je totiž přesně to, čeho chtěli současní psychopaté u moci dosáhnout!

Zajímavosti. Víte,že....Za znásilnění padají u českých soudů v polovině případů jen podmínky

Ze statistik resortu justice lze vyčíst, že soudy za posledních deset let poslaly do vězení za trestný čin znásilnění 1223 lidí, ale dalších 1170 dostalo podmíněné tresty, což je 49 procent.

Jen loni skončilo za znásilnění za mřížemi 313 pachatelů a naopak 264 odešlo s podmínkami, což je 45,75 procenta.

Binny Laney

Pavel Šerý

*11. prosinec 1938, Praha †23. duben 2020, Praha
Čtyři roky uplynuly ode dne, kdy umřel velký fanoušek rock and rollu a prvořádní znalec elektrotechniky Zbyněk Lán narozený jako Zbyněk Lang, jehož provázela pověst génia. Sám si vyráběl magnetofony a pořizoval záznamy z armádní stanice A.F.N. Munich, vysílající pro americké vojáky v západním Německu, a později z Radia Luxembourg. Opakovaně ho zaměřovala radiokontrarozvědk ministerstva vnitra, když do éteru vysílal hudební pořady Svobodné Evropy. V šedesátých letech byl zvukařem kapel Sputnik, Hell's Devils a The Primitives Group.

"Dlouhé vlasy jsem si nechal narůst někdy v roce 1964. Rodičům se to pochopitelně nelíbilo, měl jsem také problémy s policií, chtěli mě ostříhat. Nejhorší to bylo na Hlavním nádraží, kde ostříhali každého, koho zatkli.“

"Vyprávěl kdysi Tony Black jak na jednom vystoupení Hell's Devils vyletěla v jednom zesilovači pojistka. Ihned nastoupil Binny, jeho zlaté české ručičky zaimprovizovaly a zesilovač opět běžel. Když pak zesilovač později otevřeli tak tam našli na místě pojistky alu obal ze sýra co tenkrát Binny zrovna za oponou svačil a využil jako alternativu místo pojistky a prý tam v tom alu obalu byl ještě i kus toho sýra!"
@Petr Netopil

Pavel Chrastina se v jedné knize zmínil, že se Binny do telefonu v bytě, patřícím jeho rudému otci hlásil jako "Tady protikomunistická rock'n'rollová ústředna, co si přejete?"

Recepiš No.672

Hovězí polévka v Austrálii

Jak jí dělám já.

Cibule, máslo, hrst hovězího, Pho polévka v pytlíku z Woolworth či jinde, mražená zelenina z Coles či Woolies či Aldi., petržel

Cibulku zpěníme na másle, přidáme půl litru studené vody osolíme a opepríme a hned přidáme hrst na malé kostičky nakrájeného hovězího.

Vaříme na mírném ohni asi 40 minut přidáme pytlík vietnamské PHO

A půl pytlíku mražené Australské zeleninové směsi.

Když se začne polívka vařit, Vypneme a přidáme hrst na drobno nakrájené petržele a podáváme

Indonésie s tím umírněným islámem

Benjamin Kuras 2025

Jako vzácně umírněnou tu krásnou zemi 17 tisíc ostrovů, 255 milionů obyvatel a 700 jazyků zastřešených umělou gramaticky geniálně jednoduchou indonézštinou máme uloženou v povědomí. Mírumilovný usměvavý islám strížený tradicemi hinduistickými a buddhistickými, opepřený špetkou křesťanství. I ty jejich hidžáby jsou vesele pestrobarevné, na rozdíl od mdle černých arabských.

Ta pověstná dobrosrdečnost indonéského islámu je historicky vysvětlitelná i tím, že sem nedorazil v obvyklých armádách s ohněm a mečem, nýbrž na lodích s neozbrojenými obchodníky. A to ještě až ve 13. století, a pak pomalu ostrov po ostrově. Na některé odlehlé východní ostrovy doplouvá až teď s politikou většinově islámské vlády. Mezitím ještě byl půldruhého století tlumen dozorem Holanďanů.

Náboženství v číslech

To vše se zdá žít pospolu radostně a tolerantně a slouží západním islamofilům jako důkaz mírumilovnosti náboženství míru, k němuž zde patří 87 procent obyvatel. Ústava zaručuje svobodu a stejná práva dalším pěti náboženstvím. Počty jejich příslušníků ve vládním sčítání z roku 2023 vypadají procentuálně takto: katolíci 7,41, protestanti 3,06, hinduisté 1,68, buddhisté 0,71, konfuciáni 0,03. Ateismus ústavně neexistuje, takže k některému z těchto náboženství se přihlásit musíte, i když v žádné nevěříte. Jestli vám v tom výčtu chybí jedno z těch sice nepočetných, ale poměrně známých, je to tím, že mu ústava právo nezaručuje, a praktikuje se na vlastní nebezpečí. Víc o něm za chvíli.

Trochu vám tu mírumilovnou pověst Indonézanů možná poškrábou historické vzpomínky na okupaci a malou genocidku Východního Timoru z let 1976-1999, kdy si Indonésie do té doby portugalskou a katolickou kolonii vojensky obsadila, přisvojila a okupovala. A jen tak mimochodem za ty roky povraždila okolo 200 tisíc Timořanů.

Pomalu se už taky zapomnělo na celostátně odhadovaný půlmilion až milion zmasakrovaných v roce 1966, podezřelých z připravovaného komunistického převratu. Pravda, za ten možná zpětným pohledem bohudík, co by si svět tehdy počal s tak obrovským přírůstkem do sovětského „tábora míru“. Jenže dnes to začíná být stejně obrovský přírůstek do radikálního „tábora míru“ islámského.

Šaria

Návštěvníci nejpoblábnější části Indonésie, ostrova Bali, si tu a tam mohou všimnout, že ač jsou na ostrově převážně hinduistickém, se sochami bohů na každém rohu, všechny restaurace, kam je průvodci vedou, mají označení „halal“. Včetně hotelových snídaní, k nimž se podávají i hovězí párky, v hinduismu zapovězené. Takže kuchyni a turismus i zde už ovládá islám.

Striktní islám podle zákonů šaria zatím úředně a pokusně platí jen v severozápadní provincii Aceh – kde vás před jásajícím publikem štědře zmlátí dlouhou pružnou rákoskou už jen za sebemenší veřejný projev láskyplného dotyku neoddaných. Ale pod vlivem islámských teologických seminářů „madrasa“, financovaných arabskými ropnými státy, se postupně šíří i do jiných částí, s povinnou islámskou uniformou omezené viditelnosti žen.

V některých průzkumech, jako Pew Research, se až 72 procent indonéských muslimů vyslovuje pro

zavádění některých prvků zákonů šaria. Odebrání plných občanských práv nemuslimům mezi ně zatím nepatří. Už však mezi ně patří zákaz kohabitace neoddaných, takže i hotely odmítají ubytovat nemanželské páry.

Jste-li jedním takovým, honem se před návštěvou Indonésie berte, abyste nemuseli spát v křoví v parku – a pak ještě za to být zmláceni rákoskou. A nenechte se zmást tím, že indonésy se šaria nepíše jako všude jinde sharia, nýbrž sjaria.

V jednom ohledu však islámská radikalizace překonává všechny islámské země kromě Palestinských území a Kuvajtu. Od posledního průzkumu Anti-Defamation League v roce 2014 se indonéský antisemitismus (podle kritérií předsudků a stereotypizace) zdvojnásobil ze 48 procent na 96. Donedávna okrajová radikální organizace IFP (Fronta obránců islámu) se posunula do politického mainstreamu a v ulicích Džakarty pořádává tisícíhlavé pochody s koránskými hesly „Židé jsou opice“ a „Alláhu proklíněj Židáky“. Klasický příklad antisemitismu bez Židů.

Indonéští Židé

Teda téměř bez Židů. Že tam někde nějací přece jen jsou, se nedávno začalo objevovat ve zprávách, že někde kdosi pohrozil někomu „jestli nám tady budete chodit s těmi svými kipami na hlavě, tak vás zabijem.“ Tak se přišlo na několik drobných židovských kongregací sotva pár stovek členů na několika málo místech, jako třeba v jedné odlehlé vesnici ostrova Sulawesi. V západních židovských médiích se o nich objevilo pár reportáží, i s fotografiemi. A ač na nich svým oblečením vypadají jako běžní západní utraortodoxní, sakumprask s černými klobouky a plnovousy, bližší pohled odhalí tváře typicky malajsko-indonéské.

A tak se možná brzy ožíví kdysi populární anekdota, v níž americký byznysman v pátek večer navštíví jednu takovou (tehdy čínskou, dnes indonéskou) synagogu a vrátný na něho vyhrkne: „Co tu chcete?“ „Pomodlit se.“ „Proč tady?“ „Protože jsem Žid.“ „Vy že jste Žid? Vůbec židovsky nevypadáte.“ Ale humor stranou, i ta pověstná indonéská tolerance se pomalu mění v mediální kachnu.

Trumpova vláda zasahuje proti propalestinským aktivistům

Posted by Gita Zbavitelova on 26. 03. 2025

Protiizraelské a antisemitské protesty, často násilné, které probíhaly celý loňský rok na amerických univerzitách, pokračují i letos. Prezident Donald Trump však školám pohrozil, že budou-li tolerovat antisemitismus a zastrašování židovských studentů, vláda jim odebere akreditaci i federální finanční příspěvky, a zahraniční studenti, kteří se takových akcí účastní, budou deportováni.

Americké úřady zahájily vyšetřování antisemitismu na 60 univerzitách, včetně Kolumbijské, Harvardovy, Princetonské nebo Yaleské. Některé pak začaly proti propalestinským skupinám konečně zasahovat, a dokonce několik studentů vyloučily.

Nejhorší situaci zjistily úřady na Kolumbijské univerzitě a nařídily jí nápravu. Protiizraelské protesty na podporu teroristického Hamásu však pokračovaly na Barnard College, která je fakultou

Kolumbijské. Studenti obsadili jednu budovu, a dokonce vyhrožovali násilím děkance. A tak Donald Trump pozastavil univerzitě granty a kontrakty ve výši 400 milionů dolarů.

Teprve potom Kolumbijská udělila přísné tresty 22 studentům a šest z nich vyloučila ze studia. Další tři byli vyloučeni z Barnard College. Přestože je to vzhledem k obrovské účasti na protiizraelských protestech směšně malé množství, propalestinští aktivisté se opět vzbouřili a obsadili v New Yorku vstupní halu Trump Tower, ústředí konglomerátu amerického prezidenta. Musela je odtamtud vyvléct policie.

Aby Kolumbijská univerzita získala zpět federální dotace, přistoupila na vládní požadavky. Zakázala demonstrantům nosit masky, udělila 36 policistům, kteří dohlíží na bezpečnost v kampusu, pravomoc zatýkat studenty a jmenovala prorektora, který má dohlížet na katedru blízkovýchodních, jihoasijských a afrických studií a Středisko pro palestinská studia, kde donedávna přednášeli pedagogové, kteří zkreslovali dějiny. Prorektor bude kontrolovat osnovy, prověřovat najímání přednášejících a zajišťovat, aby „nabídka vzdělání byla komplexní a vyvážená“.

Devátého března zatkla imigrační policie hlavního organizátora protiizraelských protestů a okupace kampusu Kolumbijské univerzity, alžírského studenta palestinského původu Mahmúda Chálila. Ministerstvo zahraničí mu chce zrušit povolení k pobytu (zelenou kartu) a ze Spojených států ho vyhostit, protože „organizoval akce na podporu Hamásu, který Spojené státy považují za teroristickou organizaci“. Studentské vízum mu zrušit nemůže, protože Chálil v prosinci univerzitu absolvoval. Je ženatý s Američankou, ale to úřadům v deportaci nezabrání, protože není americký občan.

Dva dny nato však obvodní soud Chálilovu deportaci zakázal, dokud „nerozhodne jinak“. Jeho obhájci tvrdí, že vyhoštěn být nemůže, protože v Americe je svoboda projevu, kterou zaručuje První dodatek americké ústavy.

Jenže v tomto případě, stejně jako v dalších podobných, o svobodu projevu nejde. Chálil svou aktivní podporou teroristického Hamásu představuje hrozbu pro národní bezpečnost a to je podle amerického Zákona o přistěhovalectví a státní příslušnosti důvod k deportaci. Držitelé zelené karty nemají stejná práva jako američtí občané a federální zákon jim zakazuje schvalování, podporu a propagaci teroristických skupin a jejich činů. To všechno Chálil dělal a navíc oslavoval masakr Izraelců ze 7. října 2023. Jeho propalestinská skupina Columbia University Apartheid Divest také zastrašovala, šikanovala i fyzicky napadala židovské studenty, obsadila univerzitní kampus a dopouštěla se v něm vandalismu. Propalestinští demonstranti mají pocit, že i to je svoboda projevu. Chálil však narušoval bezpečnost a veřejný pořádek. Podle jednoho článku zákona nemá nárok na vízum ani zelenou kartu žádný cizinec, který „podporuje terorismus nebo se k němu hlásí anebo k němu či k podpoře teroristické organizace přesvědčuje ostatní“.

Minulý týden soudce rozhodl, že Chálil zatím zůstane ve vazbě. Americká vláda připojila ke své žádosti o jeho deportaci obvinění, že Chálil v žádosti o studentské vízum zatajil, že v minulosti pracoval pro Úřad OSN pro palestinské uprchlíky (UNRWA), která, jak odhalil Izrael, aktivně spolupracuje s Hamásem.

Chálil se však označuje za „politického vězně“. Soud bude o jeho deportaci rozhodovat 8. dubna.

Americké úřady také zrušily studentské vízum dívce z Indie a ta potom z obav před zatčením raději odletěla domů. Vyhoštěna má být i jedna Palestinka ze Západního břehu, která se zúčastnila propalestinských protestů a ničení části Kolumbijské univerzity, přestože měla prošlé studentské vízum. Zadržen byl také indický doktorand z Georgetownské univerzity ve Washingtonu, který teď čelí obvinění z vazeb na Hamás a šíření jeho propagandy a antisemitismu na sociálních sítích.

Mezitím izraelsko-americké rodiny obětí Hamásu podaly v New Yorku žalobu na přední protiizraelské skupiny, včetně Chálilovy. Podle nich tito aktivisté věděli předem, že se skuteční masakr 7. října 2023, protože na něj už několik hodin před ním upozorňovali na sociálních sítích. Dokonce i Hamás potvrdil rukojmímu Šlomimu Zivovi, když byl ještě v zajetí, že hnutí má v amerických kampusech „své lidi“. Rodiny teď aktivisty žalují za napomáhání terorismu a požadují po nich vysoké odškodné.

Soja

POZOR: Dostali jsme emailem od kamaráda, bůh ví co je na tom pravdy, co ne.

Co vám nikdy neřekli o sóji a proč není vhodná pro lidskou konzumaci

„Množství fytoestrogenů nacházející se v denní dávce sójové dětské výživy se rovná pěti antikoncepčním pilulkám.“

– Mike Fitzpatrick, toxikolog

Co vám sójový průmysl nikdy neřekl

Nic takového jako zcela přírodní jídlo pocházející ze sóji neexistuje, neboť sójové boby jsou ve svém přírodním stavu toxické.

Pro sójová jídla je základem zpracování, neboť soja je ve svém přirozeném stavu jedovatá (obsahuje přírodní insekticidy). Žádné skutečně organické sójové produkty pro lidskou konzumaci tedy neexistují.

Když vidíte produkt, který je prohlašován za „zdravou, zcela přírodní sóju“, tak se v duchu zapřísahajte, že si od té neetické společnosti nikdy nic nekoupíte. Právě dokázala, že vám klidně ublíží a kvůli zisku o tom bude lhát.

Aby byla soja bezpečná pro lidskou konzumaci, musí být zpracována jistým způsobem a ani v takovém případě není skutečně bezpečná. Procesy fermentace, které kdysi používaly národy Asie, se dnes nepoužívají, a také celkové zdraví současných Asiátů rapidně upadá.

Sóju dnes dělá ještě nebezpečnější chemické inženýrství. Sójové produkty jsou vyráběny ve velkých továrnách na zpracování potravin.

Kromě všech toxických nečistot a změn zpracování si samotná soja uchovává mnoho svých původních jedovatých složek, které přímo napadají štítnou žlázu, jako třeba hormony, jejichž úkolem je narušovat plodnost.

Obzvláště náchylné k hormonálním poruchám (jako třeba endometrióza) po konzumaci sóji jsou ženy.

Neexistuje způsob, jak přesně stanovit, kolik potratů a případů neplodnosti je přímým důsledkem její konzumace.

„Tofu a další jídla ze sójových bobů obsahují isoflavony, trojkruhové molekuly, které se skeletem podobají steroidním hormonům savců.

White spolu s dalšími svými kolegy-výzkumníky uvažuje, že estrogeneru podobné složky (fytoestrogeny) mohou soupeřit s přirozenými estrogeny o estrogenové receptory v mozkových buňkách.

Rostliny si pro svou ochranu před predátory vyvinuly mnoho různých strategií. Některé rostliny mají trny nebo ostny, zatímco jiné páchnou, mají špatnou chuť nebo jsou pro zvířata, která je konzumují, jedovaté.

Některé rostliny se vydaly jinou cestou, jako způsob boje proti tvorům, které je zvyknou okusovat, využívají antikoncepci.

Rostliny jako soja vytvářejí pro svou ochranu orální antikoncepci, říká Claude Hughes, PhD., neuroendokrinolog ze Cedar-Sinai Medical Center.

Vyvinuly si složky napodobující přírodní estrogen. Tyto fytoestrogeny mohou rušit hormony savců podílející se na reprodukci a růstu – což je strategie pro snížení počtu a velikosti predátorů.“

– John MacArthur

Účinky sóji na lidské zdraví

1. O 250 % vyšší riziko vzniku Alzheimerovy choroby.
2. Zhoršení kognitivních schopností.
3. Předčasná degenerace mozku.
4. Vytváří steroidní hormony.
5. Vytváří složky podobné estrogeneru.
6. Vaskulární demence.
7. Snižuje počet proteinů vázajících vápník.
8. Časná puberta u dívek a opožděné fyzické dospívání u chlapců.
9. Nepřirozené menstruační cykly u žen.
10. Podvýživa – sójové boby mají silné enzymové inhibitory.
11. Zpomalené trávení bílkovin.
12. Interference s mechanismy závislémi na tyrosin kináze požadované pro optimální činnost, strukturu a tvárnost hippocampu.
13. Potlačuje tyrosin kinázu, což zhoršuje paměť.
14. Potlačuje tvorbu dopaminu.
15. Pohybové potíže typické pro Parkinsonovu chorobu.
16. Narušená činnost štítné žlázy.
17. Děti, které dostávají sójovou dětskou výživu, mají o 200 % vyšší pravděpodobnost cukrovky.
18. Vrozené vady.
19. Z důvodu tlumení činnosti štítné žlázy se fluorid stává mnohem toxičtějším.
20. Utlumuje vstřebávání zinku.

Proč by měli vegetariáni a vegani namísto sóji konzumovat konopí

Když se lidé rozhodnou být vegetariány nebo vegany, obvykle jedí výrobky ze sóji, aby si vykompenzovali nedostatek bílkovin.

Sója je pro tělo strašlivá a není vhodná pro lidskou konzumaci. U dětí krmených dětskou výživou obsahující sóju se v pozdějším věku s daleko vyšší pravděpodobností vyvinou hormonální onemocnění, jako jsou endometrióza a onemocnění štítné žlázy.

Estrogeneru podobné složky obsažené v sóji brzdí vývoj tím, že se tváří jako estrogen. Způsobují hormonální nerovnováhu, zejména u žen.

Široce dostupnými se staly alternativy na bázi konopí. Konopí seté neobsahuje THC. Jedná se o zázračnou rostlinu obsahující podobné množství bílkovin jako výrobky ze sóji, nemá však žádné riziko. Loupaná semena konopí obsahují přibližně 31 % bílkovin ve srovnání s 35 % u sóji.

Bílkovina z konopí je široce dostupná ve vyšších koncentracích. Vyrábí se přírodním způsobem jednoduchým lisováním a mletím konopných semen.

Konopí obsahuje všechny důležité aminokyseliny, které dokázala věda identifikovat, a vysoké množství omega-3 kyseliny, látky, která chybí v téměř každé stravě Západu.

Vegetariáni by si měli všimnout, že konopí obsahuje ještě více omega-3 mastných kyselin než vlašské ořechy, které vegetariáni prohlašují za nejlepší zdroj omega-3 kyselin.

Pozor na výživové pseudo-odborníky propagující sóju.

Výrobci sójových produktů dokonce připouštějí, že jimi propagovaná zdravá potravina odebírá tělu vápník, železo a zinek a způsobuje nedostatek více minerálů.

Zapomínají se však zmínit o tom, že snižuje i absorpci hořčíku, mědi a vitamínu B12, moc důležitých látek pro zdraví kardiovaskulárního systému.

Nebezpečná kyselina fytoová v sóji se dá snížit v důsledku procesu zpracování, ale neztratí se. Dále se zapomínají zmínit o tom, že soja se již více nekvasí (nefermentuje) tradičními metodami, které kdysi používaly národy v Asii.

Nová „fermentace“ se provádí chemicky a pomocí geneticky upravených bakterií, aby se geneticky upravená soja stala méně toxickou. Jedná se o druh zpracování potravin, který vyžaduje ochranný oděv.

Závěr

Narušená schopnost těla vstřebávat živiny je nejobvyklejší cesta k vážným chronickým onemocněním. Ve skutečnosti se výrobci o geneticky upravených bakteriích a kvasnicích v sójových produktech vyjadřují jako o „prospěšných mikroorganismech“.

Prakticky každý, kdo za uplynulých 10 let četl o sóji, ví, že byla prokázána její extrémní škodlivost pro zdraví. Člověk by si tedy mohl položit otázku, odkud výrobci těchto produktů získávají své informace.

Celý článek zde: <https://www.vylectese.cz/co-vam-nikdy-nerekli-o-soji-a-proc-neni-vhodna-pro-lidskou-konzumaci/>

Na Foltýnově přednášce zbilí diváka.

Plukovník lynči nečinně přihlížel

Petr Jemelka 7,4,25

Koordinátor strategické komunikace vlády Otakar Foltýn během přednášky v Novém Jičíně znuděně přihlížel lynčování názorového odpůrce poradateli a lidmi z publika. Nezasáhl ani poté, co skupina lidí muže začala bít pěstmi. S agresory se navíc po skončení akce fotil. Deníku TO to vylíčili čtyři svědci, z nichž jeden zmláceného člověka vyváděl z prostor divadla. Podle Foltýna šlo o banalitu. Rozčilujte se doma a nic se vám nestane, radí lidem.

K incidentu došlo 20. března v novojičínském Beskydském divadle, kam plukovník Foltýn přijel přednášet o Rusku. Z výpovědi svědků a videozáznamu z akce vyplývá, že po půl hodině začala atmosféra houstnout a po 40 minutách došlo k napadení jednoho z diváků, který na Foltýna pokřikoval a domáhal se slova.

Nic Nového pod sluncem Soudruzi soukmenovci v akci jako dříve.

Občanský průkaz

Občanské průkazy si lze v zahraničí od roku 2025 vyřídit na pověřených zastupitelských úřadech ČR, od 1. dubna 2025 i na Generálním konzulátu České republiky v Sydney. Občané ČR si je i nadále mohou vyřizovat na území ČR bez ohledu na to, zda mají v ČR trvalý pobyt nebo nikoliv. Pověřené zastupitelské úřady stanovuje Ministerstvo zahraničních věcí ČR.

Komplexní informace k řízení o občanských průkazech poskytuje gestorský resort, tedy Ministerstvo vnitra ČR. Jsou také dostupné na portálu Služeb veřejné správy. Pravidla pro obstarávání občanských průkazů ze zahraničí jsou stejná u všech pověřených zastupitelských úřadů, které postupují dle zákona v koordinaci zajišťované Ministerstvem zahraničních věcí ČR.

Občanské průkazy si lze v zahraničí od roku 2025 vyřídit na pověřených zastupitelských úřadech ČR, od 1. dubna 2025 i prostřednictvím Generálního konzulátu ČR v Sydney. Občané ČR si je i nadále mohou vyřizovat na území ČR bez ohledu na to, zda mají v ČR trvalý pobyt nebo nikoliv. Pověřené zastupitelské úřady ohlašuje Ministerstvo zahraničních věcí ČR na své internetové stránce.

Občanský průkaz se vydává:

občanům mladším 15 let s dobou platnosti na 5 let,
občanům starším 15 let s dobou platnosti na 10 let,
občanům starším 70 let s dobou platnosti na 35 let,
občanům starším 12 let, u nichž je dočasně fyzicky nemožné pořídit otisky prstů, s dobou platnosti na 1 rok.

Doporučujeme podat žádost vždy v době platnosti dosavadního občanského průkazu a neodkládat podání žádosti o nový občanský průkaz na dobu, kdy již dosavadní pozbude platnosti.

Občan je povinen dostavit se k podání žádosti o vydání občanského průkazu osobně.

Občan starší 15 let s trvalým pobytem v ČR má povinnost mít platný občanský průkaz. Ostatní občané ČR mají na občanský průkaz právo, není však jejich povinností jej mít.

Pokud občan podal žádost o vydání občanského průkazu u pověřeného zastupitelského úřadu, vydá jej obecní úřad obce s rozšířenou působností příslušný podle místa trvalého pobytu občana nebo jeho posledního trvalého pobytu na území České republiky. Pokud občan ČR v České republice trvalý pobyt neměl, nebo jej nelze zjistit, vydá občanský průkaz Magistrát města Brna. Generální konzulát ČR v Sydney tedy sám občanské průkazy nevydává a stejně jako cestovní pasy mu jsou doručovány vydávajícím úřadem z ČR k předání žadatelům.

Upozorňujeme, že žadatele, který při podání žádosti nevyužil svého práva uvést kontaktní e-mail nebo telefon, nemáme jak o doručení občanského průkazu z ČR vyrozumět.

Je-li žádost podána u pověřeného zastupitelského úřadu, činí lhůta k jeho vydání až 120 dnů. Občanský průkaz se vyřizuje zrychleně pouze v ČR. Žádost o vydání občanského průkazu ve zkrácené lhůtě lze podat u Ministerstva vnitra, u kteréhokoliv obecního úřadu obce s rozšířenou působností a v hlavním městě Praze u kteréhokoliv úřadu městské části Prahy 1 až 22. U občanského průkazu vydávaného ve zkrácené lhůtě je vydávajícím orgánem také Ministerstvo vnitra, je-li u něj podána žádost o vydání občanského průkazu.

O vydání občanského průkazu může požádat

český občan starší 15 let
zákonný zástupce za občana mladšího 15 let;
namísto zákonného zástupce může požádat pěstoun, osoba, které byl občan mladší 15 let svěřen do péče, anebo ředitel zařízení pro výkon ústavní výchovy, které pečuje na základě soudního rozhodnutí o občana mladšího 15 let. Tyto osoby připojují k žádosti souhlas zákonného zástupce s jeho ověřeným podpisem; soudem určený opatrovník za občana, jehož svéprávnost je omezena tak, že není způsobilý k podání žádosti;

Náležitosti žádosti

Žadatel o vydání nového občanského průkazu s trvalým pobytem v ČR je povinen při podání žádosti předložit stávající platný občanský průkaz. Pokud se jedná o první občanský průkaz je povinnost předložit český cestovní pas, který si lze také vyřídit na našem generálním konzulátu, nebo rodný list.

Žadatel, který trvalý pobyt v ČR již nemá, je povinen předložit český doklad totožnosti a občanství (český cestovní pas) nebo cizozemský doklad totožnosti a doklad o českém občanství a český rodný list. K prokázání státního občanství ČR lze předložit osvědčení o státním občanství ČR vydané po 1. 1. 2014 nebo listinu o nabytí státního občanství ČR ne starší než 1 rok.

V případě dětí (mladších 15 let) musí zákonný zástupce prokázat svou totožnost a předložit český rodný list dítěte.

Fotografie žadatelů pořizujeme bezplatně přímo na Generálním konzulátu ČR v Sydney během podání žádosti o občanský průkaz.

Zneplatnění občanského průkazu z důvodu změn a další informace

Upozorňujeme, že platnost občanského průkazu končí okamžitě v případě ukončení trvalého pobytu. V případě změny místa trvalého pobytu v ČR nebo změny jména, příjmení, rodinného stavu (manželství-partnerství-rozvod-vdovství apod.), tedy údajů zapsaných povinně či nepovinně (rodinný stav) v jinak platném občanském průkazu, končí jeho platnost již 45 dnů od právní moci takovéto změny. Pokud si takovou změnu občan nezaregistroval v základním registru osob, nelze o nový občanský průkaz požádat do doby, než to zajistí. Typicky se jedná o matriční události, které nastaly v cizině a občan si u zvláštní matriky v Brně nevyřídil jejich zápis.

Připomínáme již uvedené, tedy povinnost občanů ČR s trvalým pobytem v ČR mít platný občanský průkaz, jejíž porušení je ze zákona přestupkem.

Za žádost o občanský průkaz podanou v zahraničí se hradí správní poplatek ve výši 500 CZK, v případě občanů mladších 15 let ve výši 300 CZK (příčemž preferujeme platbu platební kartou).

Poplatek za přijetí žádosti o vydání občanského průkazu u zastupitelského úřadu s převzetím u obecního úřadu obce s rozšířenou působností činí 300 CZK, v případě občanů mladších 15 let 200 CZK.

Poplatek za umožnění převzetí občanského průkazu u zastupitelského úřadu, pokud byla žádost podána u obecního úřadu obce s rozšířenou působností, činí 200 CZK, v případě občanů mladších 15 let 100 CZK.

Poplatek za poskytnutí součinnosti při správě státních dat pro elektronické využití občanského průkazu zastupitelským úřadem činí 100 CZK.

Převzetí občanského průkazu

Občanský průkaz, o nějž bylo požádáno na pověřeném zastupitelském úřadě, si lze převzít

pouze u tohoto zastupitelského úřadu, nikoliv u jiného pověřeného zastupitelského úřadu. Pokud o to žadatel při podání žádosti výslovně požádal, pak si může občanský průkaz namísto našeho generálního konzulátu převzít u obecního úřadu obce s rozšířenou působností příslušného podle místa trvalého pobytu občana nebo posledního trvalého pobytu na území České republiky (úřad, jenž občanský průkaz nechá zhotovit a jinak by jej zasílal našemu generálnímu konzulátu poštou), nebo u Magistrátu města Brna, neměl-li žadatel o vydání občanského průkazu nikdy místo trvalého pobytu v ČR nebo nelze-li místo jeho trvalého pobytu zjistit. Nebo opačně.

Žadatel starší 15 let přebírá doklad osobně, za občany mladší 15 let přebírá občanský průkaz jejich zákonný zástupce, přičemž účast občana mladšího 15 let se nevyžaduje. Pokud o to žadatel požádá, ověřitelným způsobem prokáže důvod hodný zvláštního zřetele (omezení osobní svobody, nemohoucnost) a úřad v ČR, který občanský průkaz vystavuje to nezpochybní, může jej převzít zmocněnec na základě plné moci s úředně ověřeným podpisem zmocnitele, žadatele o občanský průkaz. Pokud si chce občanský průkaz dítěte převzít druhý rodič (než ten, který o něj požádal), musí kromě své totožnosti prokázat i rodičovství rodným listem dítěte.

Převzetí prostřednictvím honorárních konzulátů není možné. Naš úřad nemůže předat vyhotovený občanský průkaz prostřednictvím českých honorárních konzulátů v Austrálii nebo na Novém Zélandu, to neumožňuje zákon.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět! Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jan Vrba - \$25.00

NOVINY –Zajímavosti a drby

Děkujeme všem za každý dolar navíc.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024, — 16.2., 16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahorradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 21.dubna Léta Páně 2025

SOKOL Sydney

Dear members of SOKOL Sydney,

We hope you and you enjoyed VINOBRANI and are coming with your kids for Velikonoe.

This year very late, on the 21st of April.

Because of the Easter date and all the holidays, in order to allow most members to come, we moved the AGM date till after the holidays to **Sunday, 4th of May 2025.**

SOKOL SYDNEY LTD AGM 2025 agenda:

- Welcome
- Minutes of previous AGM
- President's report
- Presentation of financial reports
- Plans & activities for this year
- Matters arising & moderated debate with the committee
- Electing a new committee for 2025/2026
- Meeting concludes - approx. 16:00

There's been a lots of improvements in Sokol building this year:

fixing the beam in the bar

new floor finish in the sports hall after 2 years to prevent wear with current traffic

new floor upstairs

new floor downstairs

fixing all lights in the building replacing the old bulbs for energy saving LEDs with sensors

simplifying and replacing light switches

replacing the beer garden furniture with brand new pine tables and benches

fixing fridges

fixing rusty emergency stairs

lots of breaks & fixes

We had many successful events this year just like last years:

Mikulas & Christmas markets

Christmas Wreath Workshop and Kids Craft Workshop

Big cleanup

Vinobrani

Multiple music events - Zpivana

We participated in the Czech President's visit together with the Czechoslovakian Country Club many themed days with kitchen specials like Father's Day, Halloween, Christmas in July and more..

many sporting events broadcasted live on big screen including soccer and ice hockey championships

Many thanks mainly to all volunteers and to committee members for making these events possible.

We have also launched new website with updated booking system, our hall is utilised as never before bringing very stable income to Sokol Sydney. Most processes are digitalised and simplified making Sokol operation simple and well organised.

It has been very good year with few challenges as usual, but overall, Sokol is financially healthy, the bar and restaurant operates even under current tough hospitality conditions and we are glad we can bring you delicious food, cakes and traditional Czech beer and sweets.

More details about last year improvements and future of Sokol Sydney Club, bar & restaurant will be discussed in detail at the AGM. Our annual general meeting ("AGM") is approaching and we are looking forward to see you all there:

SOKOL SYDNEY Ltd AGM: SUNDAY 4/5/2025 at 14:00 - SHARP (open from 12:00)

MAJÁLES V LIDCOMBE

Rezervácia stolov NEVYHNUTNÁ! 0493 863 429

2025

MAJÁLES

3. mája o 18:00 hod

Vstupné: \$15 Dospelí | \$10 Študenti & Penzisti
Deti do 5 rokov zdarma

Čaká vás:

- stávanie Mája
- tombola
- vystúpenie FS Stonožky
- legendárny DJ Daniel
- tradičné slovenské jedlá, koláče a občerstvenie

Účast' v kroji vítaná!

Rezervácia stolov:
Facebook &
0493 863 429

Slovenská Hala — 30 Vaughan St, Lidcombe

Herbert Lom:

Šlechtic, který dobyl Hollywood. Přesto nejslavnějšího českého herce zná jen málo lidí
Sylvie Řiháková 2025

Hrál v takových filmových šlágrech jako Poklad na Stříbrném jezeře nebo ve filmech o Růžovém panterovi. A ačkoli řada diváků určitě bude znát postavu padoucha Cornela či inspektora Dreyfuse, skutečnost, že ji hraje český herec, už tolik známá není.

Dětství strávené napůl v Praze a napůl u hraběcího dědečka na Šumavě

Herbert Lom se narodil 11. září 1917 v Praze jako Herbert Karel Angelo Kuchačevič ze Schluderpacheru (Schluderpacherové byli jihotyrolský šlechtický rod) - otci Karlovi a matce Olze. Měl mladší sestru Annu. Vystudoval Německé státní reálné gymnázium v Praze a pak na přání rodičů nastoupil na Filozofickou fakultu Německé univerzity. Otec Karel provozoval tiskárnu, kde tisknul divadelní programy pro Nové německé divadlo v Praze (dnešní Státní opera), díky čemuž měla rodina volné lístky na zdejší představení. Malý Herbert mu v tiskárně rád pomáhal a možná že už tady se nadchnul pro „divadelní prkna, která znamenají svět“. Přestože se jeho rodiče na jeho „pokukování“ po možné herecké kariéře nedívali vůbec nadšeně (báli se, že by se jako herec nedokázal uživit), už na gymnáziu působil ve studentském amatérském divadelním souboru a k ochotníkům se přidal i během svých vysokoškolských studií.

Většinu svých volných chvil a prázdnin trávil u dědečka Karla Kuchačeviče v Železně Rudě na Šumavě, který byl českým hrabětem. Rodina ale nebyla nijak zvlášť majetná a dědovy příjmy plynuly hlavně z provozu dvou restaurací a penzionu, kde právě Herbert trávil svá dětská prázdninová léta.

Pseudonym podle telefonního seznamu a nucená emigrace

V jeho dvaceti letech přišla obrovská herecká příležitost v podobě nabídky zahrát si v romantickém dramatu Žena pod křížem, po boku v té době už velmi slavné herečky Věry Ferbasové.

Zahrál si i v komedii Boží mlýny po boku mladičkého Jaroslava Marvana. V české produkci natočil během své kariéry celkem čtyři filmy. Když začalo filmování Ženy pod křížem, rozhodl se mladý Herbert, že si změní své příliš komplikované příjmení a inspiraci se rozhodl hledat v telefonním seznamu. Během listování v obsáhlé knize mu padlo do oka nejkratší příjmení, které tam našel – Lom.

V roce 1939 se – s už novým jménem – rozhodl emigrovat do Velké Británie, jelikož v té době vnímal narůstající nebezpečí kvůli sílící moci nacistické ideologie v Evropě a s tím spojenému rostoucímu antisemitismu (jeho matka byla Židovka). První týdny v nové zemi pro něj byly velmi krušné – uměl jen pár základních anglických slovíček a na své živobytí si přivydělával řadou podřadných a finančně jen velmi málo ohodnocených prací. Živil se například i jako prodáváč vánočních stromků. S velkou vervou se pustil do studia angličtiny, aby se mu rozšířily možnosti uplatnění a postupně se mu v Británii začalo dařit. Získal stipendium na filmové škole známého britského divadla Old Vic a konečně tak mohl začít rozvíjet svou hereckou vášeň, k tomu se dostal k práci hlasatele v BBC, díky čemuž se finančně ještě více stabilizoval.

Vzdušnou čarou mezi hereckou elitu

V poválečných letech se před Lomem začaly objevovat zajímavé herecké příležitosti, díky kterým se dostal do širšího diváckého povědomí a to nejen ve Velké Británii. Svě dveře mu otevřel i samotný Hollywood.

V roce 1956 si například zahrál Napoleona po boku kouzelné Audrey Hepburn ve filmu Vojna a mír, ale opravdovou slávu mu přinesly až celosvětově známé filmové snímky Poklad na Stříbrném jezeře a hlavně filmová série o Růžovém panterovi: Návrat Růžového pantera, Růžový panter znovu zasahuje a Pomsta Růžového pantera. Ve filmech zdatně sekunduje hlavnímu hrdinovi inspektoru Clouseau v podání Petera Sellerse.

Za roli padoucha Cornela v Pokladu na Stříbrném jezeře vydělal 78 000 marek, což bylo sice o třetinu méně než herec Lex Barker, který hrál Old Shatterhanda, ale zato dvakrát víc, než dostal představitel Vinnetoua Pierre Brice.

Jeho vzhled a projev, které v sobě nesly prvek klučičího uličnictví, ho předurčovaly k rolím padouchů a zločinců. Taková byla třeba i role velitele pirátů Tigranese v historickém velkofilmu Spartakus, kterou si zahrál v roce 1960. Často ve filmech ztvárňoval hlavní role nebo hrál alespoň na pozici tzv. „feature player“, což je termín, označující výrazného herce, jenž „nahrává“ hlavní filmové postavě. Filmoví kritici pěli na jeho herecké umění ódy a psali, že svým charismatem „krade slávu“ hlavním hvězdám filmů.

Za svou dlouhou - 60 let trvající hereckou kariéru hrál ve více než 100 filmových snímcích. Svých prvních deset zahraničních filmů natočil ještě jako československý občan (v roce 1947 přijal britské občanství). Přestože žil většinu svého života ve Velké Británii, považoval se za českého patriota a Česko miloval:

Odmítnutí kolaborace s komunisty a boj proti nacismu

V Československu se Lom po své emigraci stal velmi nežádoucí osobou a jeho naivní plány, jak bude z Británie často jezdit domů navštěvovat rodinu, mu komunistický režim značně komplikoval. Zatímco jeho rodičům se v roce 1948 nakonec povedlo natajno emigrovat za ním, jeho sestra Anna zůstala v Praze. Státní bezpečnost Loma dlouhodobě monitorovala a její londýnská pobočka se herce marně pokoušela po několik let získat jaké svého spolupracovníka. Dokonce už si pro něj i přichystali krycí jméno "Kuchař"(odvozené z jeho rodného příjmení Kuchačevič).

„Zkoušela to na něj“ i československá komunistická rozvědka, která mu nabízela, že pokud přistoupí na spolupráci, nebudou mu nadále dělat problémy s návštěvami Prahy. Ale ani oni nepochodili. V té době měl navíc Lom zapovězen i vstup na území USA kvůli právě probíhající celospolečenské panice v podobě „rudého nebezpečí“ od přistěhovaleckých umělců, takže přestože dostával z Ameriky lukrativní filmové nabídky, musel je odmítat.

Když vypukla II. světové válka, zapojil se Lom v rámci komunity českých emigrantů aktivně do protinacistického odboje a v divadle i rozhlase účinkoval v protinacisticky orientovaných hrách.

Náš nejslavnější herec do Čech po převratu často jezdíval (v roce 2004 byl například hostem filmového festivalu pro děti a mládež ve Zlíně a v roce 2006 se zúčastnil předávání filmových cen Český lev) a zemřel v požehnaném věku 95 let, 27.9.2012 v Londýně.

Pamatuji si svého dědečka, který byl hrabě. K orání svých polí používal strašně hubené krávy. Vypadaly tak uboze, jako by nedostaly najíst. Dědeček měl šest nebo sedm dcer, které nevycházely z domu a zabývaly se jenom domácími pracemi. Můj otec byl první z naší úžasné rodiny, kdo pracoval.

Herbert Lom

Žiju v téhle zemi (ve Velké Británii] přes padesát let. Živím se tady, mám tu nárok na penzi a pocit, že sem patřím. Ale když mám v poslední době možnost chodit po pražských ulicích, cítím, že jsem se narodil tam, a začínám se tam mimoděk poohlížet po nejbližším domově důchodců, kde bych chtěl být, až konečně odejdu do penze.

Herbert Lom

ZDROJE:

BAUER, Zdeněk. Herbert Lom, nejslavnější český herec na světě: skutečný život inspektora Dreyfuse. V Praze: Zdeněk Bauer, 2015. ISBN 978-80-905864-2-0.

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/1096898594-udalosti-komentare/212411000370927/cast/221256/>

<https://www.researchwriter.cz/2016/12/09/slavneho-inspektora-dreyfuse-z-ruzoveho-pantera-sledovala-i-komunisticka-stb/>

https://www.youtube.com/watch?v=RDT8YUNQrI4&ab_channel=Zden%C4%9BkBauer%7CNZBcz

<https://www.csfd.cz/tvurce/6434-herbert-lom/biografie/>

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Schluderpacherov%C3%A9>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Herbert_Lom

Vydavatel: Náš velectěný korektor L. poznamenal: „Moje známá z Londýna, Češka samozřejmě, pana Loma dobře znala, on mluvil lépe česky nežli mnozí dnešní Češi”.

Herbert Lom nakonec neskončil v nějakém z pražských domovů důchodců, ale v jednom londýnském specializujícím se na klienty z Alzheimerovou nemocí. V tom zařízení mu najímali sestřičky mluvící česky. Protože skrze češtinu se mu nejlépe uvolňovala těžce zkoušená paměť.

Byl jsem darovat krev a bylo to naposledy!!!

Tolik hloupých otázek:

"Čí je to krev?"

"Kde ste to vzal?"

"Proč je to v tom kýblu?"

Vyčerpaný lovec se potácí divočinou a na jedné mýtině vidí malé tábořiště se dvěma muži sedícími u ohně. Dopajdá se k nim a ulehčeně vydechne: "Jsem docela rád, že vás vidím. Před třemi dny jsem zabloudil..." "Moc se neradujte. My jsme zabloudili před třemi týdny..."

Beethovena opouští služebná: „Pane B., já už u vás nebudu, všude je bordel, po zemi se válejí houslové i basové klíče, celé i poloviční noty, dokonce i osminka se ve skřini najde. Takhle to prostě s vámi nejde.“

Beethoven: „Neopouštějte mne, vždyť vy jste moje inspirace!"

„Já vaše inspirace? Cha, cha, cha, chá!"

"Tak vidíš, táto," praví vyčítavě paní Beková, "za ty peníze, co jsme vyhodili za tu tvou operaci, jsi mohl mít krásný funus!"

Mexická Marilyn Monroe pocházela z Prahy: Miroslava Šternová tragicky zemřela v pouhých 29 letech

Hana Strejcová - medium seznam.cz

Zatímco u nás jméno herečky Miroslavy Šternové znají zřejmě jen skuteční filmoví znalci, v dalekém Mexiku je tato česká kráska dodnes ikonou. Pro svou andělskou tvář i tragický osud zde bývá často přirovnávána ke slavné Marilyn Monroe.

Článek

Pražská rodačka Miroslava Šternová patřila k nejkrásnějším herečkám své doby. Přesto ji v rodné vlasti zná jen málokdo.

Během svého krátkého života toho zažila tolik, že by se její pohnutý osud jistě mohl stát předlohou pro film. Ostatně posuďte sami...

Utekla před nacisty z Československa

Herečka Miroslava Šternová, ve světě známá také jako Miroslava Stern či Miros Mango, se narodila 26. února 1926 v Praze Miroslavě Bečkové, která byla dcerou bývalého prvorepublikového ministra financí Bohdana Bečky. Otcem Miroslavy byl jistý Vladimír Štancel z Brna, který se ale „vypařil“ jakmile zjistil, že bude mít potomka.

Miroslava Bečková se pak ještě jako těhotná seznámila v Jeseníkách s místním váženým lékařem židovského původu Dr. Oskarem Leo Šternem, za kterého se provdala. Štern tak malou Miroslavu vychovával jako vlastní dceru. V roce 1931 do rodiny Šternových přibyl ještě syn Ivo, a všichni spokojeně žili v Teplicích nad Bečvou, kde Štern vedl luxusní lázně.

Miroslava měla krásné dětství. Rodiče ji zahrnovali láskou, věnovala se hudbě, tanci, zpěvu a ráda také recitovala. Jako malá vůbec netušila, že Štern není jejím biologickým otcem. Zjistila to až ve chvíli, kdy vstoupily v platnost norimberské rasové zákony, a došlo k zabrání československého pohraničí. Tehdy se Šternovi ocitli v ohrožení života. V roce 1939 byli nejprve internováni v jednom z koncentračních táborů, ale nakonec se jim v roce 1940 naštěstí podařilo získat povolení vycestovat do Mexika.

Kvůli depresím se pokusila o sebevraždu

Po strastiplné a dlouhé cestě, která vedla přes několik zemí, se zde usadili, a snažili se co nejlépe začlenit do místní společnosti. Její otec pracoval jako kardiolog a internista, matka vyučovala tanec. Miroslava ale měla s adaptací na nové prostředí obrovské problémy, trápily ji deprese a úzkosti, proto ji otec podpořil v jejím zájmu o architekturu, a zaplatil jí studia v New Yorku.

Během nich poznala svou první velkou lásku. Bezhlavě se zamilovala do vojáka americké armády, zasnoubila se, a zdálo se, že konečně našla své štěstí. Když ale v roce 1942 její snoubenec padl v boji, zhroutil se Miroslavě celý svět. Trpěla depresemi, a poprvé si sáhla na život. Velkou oporou jí tenkrát byla její rodina, díky které se dokázala znovu postavit na nohy.

Studia ale nedokončila, protože o dva roky později její matka onemocněla rakovinou. Miroslava se proto vrátila zpátky do Mexika, aby jí byla nablízku. Když její milovaná maminka krátce nato těžké nemoci podlehla, na Miroslavu znovu dolehly velké deprese a opět si sáhla na život.

Z manžela se vyklubal homosexuál

Přesto se nakonec s pomocí otce dokázala vzchopit a zúčastnila se na jeho popud prestižní mexické soutěže krásy, kterou vyhrála. Díky tomu začala studovat herectví v Kalifornii, a poté v tom pokračovala u japonského herce, divadelního režiséra a „otce mexického divadla“ jménem Seki Sano, který působil v Mexiku. Během studií poznala dalšího jeho žáka Jesúse Jaime Gómeze

Obregóna, přezdívaného „El Bambi“, do kterého se zamilovala a 2. února 1946 se za něj provdala.

Manželství jim ale vydrželo jen pár měsíců. Ukázalo se totiž, že Obrégon dává v lásce jednoznačně přednost mužům, a Miroslavu si

vzal jen proto, aby se veřejnost nedozvěděla o jeho skutečné sexuální orientaci. Pocházel z bohaté katolické rodiny, jeho rodiče proto tajně doufali, že jejich syn po sňatku s mladou pohlednou ženou přestane být homosexuálem, což se nestalo. Naopak, Obrégon dál vyhledával milence mezi muži, a zklamaná Miroslava se s ním rozvedla.

Mexická Marilyn Monroe

Není divu, že po této další nepříjemné zkušenosti se talentovaná herečka naplno vrhla do práce, která jí alespoň částečně pomáhala zapomenout na vše, čím si musela projít. V průběhu své kariéry natočila třicet mexických a hollywoodských snímků. Přestože se většinou nejednalo o žádné velké „trháky“, podařilo se jí svým slovanským půvabem okouzlit publikum.

Pro místní diváky byla exotickou kráskou, kterou zbožňovali. Není tedy divu, že se Miroslava během let stala v Mexiku hvězdou první velikosti. Navzdory tomu si ale slávu příliš neužívala.

Vadilo jí, že si ji mnozí režiséři i fanoušci zaškatulkovali jen mezi „bezduché krasavice“. Ona ale chtěla víc. Toužila po tom, aby ji lidé obdivovali i jako skvělou herečku.

Příliš komplikované vztahy

Zatímco se jí ve filmové branži dařilo, v soukromí se cítila osamělá. Jen málokdo věděl, jak jí skutečně je. Měla sice zástupy ctitelů, dvořili se jí milionáři, slavní herci i režiséři, ale stále se jí nedařilo najít toho „pravého“ muže, který by ji nade vše miloval. Její poslední láskou byl nejslavnější španělský toreador Luis Miguel Dominguín, se kterým se seznámila v roce 1953 na Kubě. Tehdy se z nich stali dobří přátelé, ale o rok později, když se potkali v USA, mezi nimi přeskočila jiskra a udržovali spolu vášnivý milostný poměr.

Šlo přitom o velice komplikovaný vztah, protože kouzlu přelétavého Dominguína v té době podlehla také ikona stříbrného plátna Ava Gardner. Toreador tehdy zvažoval, že by s Avou Gardner založil rodinu, ale ta se vázat nechtěla, a tak jejich románek skončil v září 1954. Miroslava pak na krátký čas uvěřila, že by její milostné vzplanutí k toreadorovi mohlo přerůst v trvalý svazek, a tak se snažila být své lásce nablízku. V roce 1955 přijala roli v černé komedii Ensayo de un crimen legendárního španělského režiséra Luise Buñuela. Odcestovala kvůli tomu do Španělska, kam ji nechtěli zpočátku pustit, kvůli tomu, že pocházela z komunistického Československa.

Proč si vzala život?

Všechny šokovalo, když po svém návratu do Mexika krátce poté, co byl snímek Ensayo de un crimen dokončen, spáchala 9. března 1955 Miroslava Šternová sebevraždu. Dle lékařů se předávkovala barbituráty. Její bezvládné tělo našla ležet na posteli o den později hospodyně. Herečka podle vyjádření některých jejích přátel svírala v ruce fotografii toreadora Luise Miguela Dominguína, muže který „zradil“ její lásku, a oženil se s italskou herečkou Lucií Bosé. Podle jedné verze si Miroslava vzala život právě kvůli němu. Toto vysvětlení se v souvislosti s její sebevraždou objevuje nejčastěji, není však jediné.

Kolem úmrtí „mexické Marilyn Monroe“ doposud panuje celá řada otazníků. Dle filmové hvězdy Katy Jurado, která tělo Miroslavy spolu s dalšími přáteli viděla, držela Miroslava v onen osudný den v ruce fotografii jiného muže. Šlo prý o fotku mexického herce jménem Cantinflas, který neopětoval její city, neboť byl ženatý. Umělecká manažerka Fanny Schatz, ale údajně vyměnila jeho fotku za fotku španělského toreadora Luise Miguela Dominguína. Jak to tehdy doopravdy bylo, se už nejspíš ale nikdy nedozvíme.

Tati, promiň mi, už nemůžu dál. Nejsem tak statečná, děkuji ti za všechno a odpusť mi, že nemám vůli dál žít. Miluju tě, Bambulka.

Miroslava Šternová, dopis na rozloučenou

Miroslava Šternová byla krásná, slavná, ale také velmi citlivá. Trápila ji nejen nešťastná láska, ale také smrt maminky i bolestná ztráta příbuzných z otcovy strany, kteří skončili kvůli židovskému původu v plynových komorách. Stýskalo se jí po životě v Československu, připadala si osamělá a nemilovaná. Její odkaz však žije dál i po její smrti. Pro Mexičany je legendou dodnes, píší o ní knihy, točí filmy a pojmenovávají po ní své dcery...

Larysa Henijuš

*9. srpen 1910, Grodno †7. duben 1983, Zelva
Před čtyřmi desetiletími a ještě roky dvěma zemřela československá občanka vydaná komunisty do sovětského gulagu. Soudruzi co ji vydali jsou dodnes pod ochranou a nesmí se jmenovat.

Běloruská exilová spisovatelka a básnířka, která v roce 1937 emigrovala do Prahy za svým manželem a tam se aktivně účastnila činnosti běloruské vlády v emigraci. V Praze žila až do roku 1948, kdy byli po převzetí moci v Československu komunisty manželé Henijušovi zbaveni československého občanství a odvezeni sovětskými úřady do říše zla, věznění a pak poslání do sibiřských koncentračních táborů, kde strávili osm a půl roku. I tam Larysa pokračovala v psaní běloruských veršů, které její krajané pak mezi sebou šířili přepsané na malých kouscích papíru. Po propuštění z gulagu v roce 1956 nepřijala sovětské občanství a marně žádala o navrácení do Československa. Do konce života pak žila na vesnici pod trvalým dohledem. Tam napsala své vrcholné dílo Zpověď. Kromě hrůz stalinských lágrů ve svých prózách popisuje i život za protektorátu v Československu. Po srpnu 1968 vystoupila Larysa Henijuš s kritikou okupace Československa.

Dlouhovlasý básník Max Ščur, který v žije Praze, o ní říká s pořádnou nadsázkou, že Larysa je pro uměnímilovnou mládež jakýmsi "běloruským Bondym".

"Každému září jiný horizont, po svém se každý raduje i stará. Nemůže slavík zpívat podle vlčích not, ten pěvec jara." (přeložila Františka Sokolová)

Jan Tříska a Karla Chadimová

Lída Kropáčková

Když Jan Tříska odmítl spolupráci s StB, byl po emigraci označen za únosce vlastních dětí Jana Třísku budeme mít navždy v paměti jako legendárního učitele z Obecné školy, kterého školní inspektor nedoporučoval do třídy, kde jsou děvčata. Igor Hnízdo toho sice v životě moc nezažil, ale měl velkou fantazii a dokázal si pestrý život vymyslet.

Jan Tříska dobrodružný život zažil ještě před emigrací, když se dokázal vzepřít režimu. Dobře rozjetou kariéru si pokazil už v roce 1968, když na sebe upozornil podpisem dokumentu Dva tisíce slov, který byl v době normalizace režimem označený jako kontrarevoluční.

Stahující se mračna nad svou hereckou kariérou mohl ještě rozehnat, kdyby podepsal Antichartu, jak to udělala celá řada umělců. Jenže Tříska se režimu podbízet nechtěl. Navíc byl přítelem Václava Havla a o jeho cestách na Hrádeček měla StB podrobný přehled.

Státní Bezpečnost.

Příslušníci StB se domnívali, že by se Tříska mohl dát na jejich stranu, protože byl otcem dvou malých dětí a hodně si na rodinném životě zakládal, stejně jako na své profesi. Byl pro ně ideálním kandidátem na spolupracovníka, který by mohl získat informace z blízkých lidí kolem Havla, který byl Třískovi dokonce za svědka na svatbě.

Jenže Tříska neměl chuť na své přátele donášet, zároveň mu ale bylo jasné, že ho čekají těžkosti. To největší životní rozhodnutí přišlo v okamžiku, kdy celá rodina dostala povolení vycestovat na dovolenou na Kypr. Tříska s manželkou se rozhodli, že už se z dovolené domů nevrátí. Nebylo to proto, že by si v Československu žili špatně, ale chyběla jim svoboda.

Aby nevzbudili podezření, vzali si jen to nejnnutnější, jako by opravdu jeli jen na pár dní k moři. Nikomu o svém záměru neřekli, ani blízkým příbuzným. O tom, co chystají, věděla pouze Olga Havlová, na kterou se mohli spolehnout, že si jejich tajemství nechá pro sebe.

Emigrace

Každá emigrace známých lidí byla pro režim nežádoucí, a tak následovala kampaň na jejich pošpinění. Tříska byl označený za únosce vlastních dětí, které odvedl z bezpečného domova, kde měly zdarma vzdělání i zdravotní péči, někam do Kanady. Zde všichni chvíli pobývali u známých.

Rodina se po několika stěhováních dostala do Kalifornie a s pomocí krajanů (například Miloše Formana), problémům s angličtinou navzdory, se Tříska mohl vrátit k herectví. A naučil se, že v Americe herci pro roli udělají maximum. Přizpůsobil se a divadelní kariéru začal rolí d'ábla.

Do rodné země se tak mohl podívat až po revoluci, jinak by ho zavřeli. Nemohl ani matce na pohřeb. Nakonec zde zemřel neplánovaně sám, když spadl do Vltavy a pomoc přišla pozdě.

Když přijala Karla Chadimová malou roli v Obecné škole, netušila, že kvůli natáčení se jí za pár let utopí manžel

Možná už mnoha lidem jméno Karla Chadimová nic neříká, ale jen mezi lety 1959 a 1960 hrála v šesti filmech. Její doménou se staly půvabné moderní dívky a v období 1961 až 1967 byla

Karla Chadimová členkou hereckého souboru Filmového studia Barrandov.

Slibně rozjetá kariéra v šedesátých letech

V uvolněných šedesátých letech dostala příležitost i v zahraniční produkci a zájem o ni měli hlavně západoněmečtí tvůrci. Ve stejné době točila i v Československu, například hrála v kriminálních filmech Hra bez pravidel nebo Znamení raka. Objevila se ve vedlejší roli i v uznávaném dramatu Markéta Lazarová. To vše bylo před rokem 1968.

Studená sprcha po roce 1968

Následující roky doplatila na to, že byla manželkou Jana Třísky, který měl „nežádoucí politické postoje“ k situaci v zemi a podepsal Dva tisíce slov. Dostala jen několik malých hereckých příležitostí. Na samotě u lesa, Paní kluci nebo Kazimír Veliký byly poslední tituly, kde měla malou roli.

V roce 1977 Karla Chadimová s manželem Janem Třískou a dětmi opustili Československo. Rodina se nakonec usadila v Los Angeles. Zatímco její manžel se snažil navázat na úspěšnou hereckou kariéru, Karla byla pragmatická a rozhodla se zajistit rodině alespoň jeden stálý příjem. Začala pracovat jako hosteska v hotelu a vypracovala se až na manažerku slavného hotelu v Hollywoodu. Její manžel nakonec dokázal také prorazit, hodně mu pomohl Miloš Forman.

Krátké návraty

Po změně režimu se samozřejmě manželé rádi podívali do rodné země a jezdili sem poměrně často. Někdy to bylo i pracovní. Oba dostali nabídku na role v Obecné škole. Zatímco Jan Tříska perlil jako Igor Hnízdo, jeho žena se spokojila s maličkou rolí poštovní úřednice. Byla to jen malá vzpomínka na hodně vzdálenou minulost.

Kdyby v té době tušila, že právě obnovená popularita jejího manžela z ní udělá vdovu, asi by se rodné zemi vyhýbala obloukem, stejně tak její muž. Bohužel v roce 2017 dostal Jan Tříska nabídku na hlavní roli ve filmu Jirky Mádl a dohoda o spolupráci už byla uzavřená.

Rodinná tragédie

Jan Tříska se vrátil z USA na krátkou dobu do Prahy a jeho žena za ním měla přiletět za pár dnů. Právě v době, kdy letěla přes oceán, se její manžel rozhodl, že obnoví svůj starý rituál z mládí a zajde si na Karlův most. Tam měl u jedné sochy své soukromé zákoutí. Jenže to, co zvládl v mládí, už bylo v jeho věku nebezpečné.

Přestože jeho rozjímání přerušila ostraha mostu a vyzvala ho, aby místečko u sochy opustil, herec se tam po chvíli vrátil. V jednom okamžiku se muselo stát něco, co nedokázal zvládnout, a spadl do Vltavy, kde ještě chvíli bojoval o život. Silný proud a těžké oblečení do chladných dnů však bylo nad jeho síly.

Přestože byl Jan Tříska ještě živý, když se díky pozornosti lidí z lodi dostal z vody, po dvou dnech zemřel.

Jeho manželka se rozhodla po pohřbu rozloučit jak s Českem, tak s myšlenkou na rekreační návraty k filmu, a věnuje se už jen své rodině a odpočinku. Žádné rozhovory neposkytuje, a tak fotografie z období, kdy se rozloučila s manželem, jsou asi ty poslední, kde se veřejně objevila.

PIVO: Dělají si z nás vážně srandu?

Emil Bratršovský

Zpráva z tisku:

„Pivní kultura v České republice se dostala na Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury ČR, čímž se přiblížila možnosti ucházet se o zápis na světový seznam UNESCO. Pivní kulturu do seznamu zařadilo ministerstvo kultury. Novináře o tom informoval ministr kultury Martin Baxa.“

Politici rádi hovoří o pokrokových věcech, a když se řekne pivní kultura České republiky, zní to přece tak noblesně. Vyvolává to totiž podstatně vznešenější představu než hospodu plnou lidí napájících se pivem a smějících se nekorektním vtipům. Ta abstraktní pivní kultura je dokonce tak bezproblémová, že i aktivistický politik si s tímto tématem rád zažongluje.

Ale vážení přátelé, pivní kultura zcela jistě není, když si navoněná slečna se svým načesaným chlapičkem dá na diskotéce třetinku piva. Pivní kultura není ani to, když vláda vyhlásí podporu piv lokálních značek.

Ta skutečná pivní kultura, vážení politici, to bývaly ty ne moc čisté čtyřky s podivným záchodem, zato ale s usměvavým výčepním. To byly ty knajpy s kuchyní, oddělenou od lokálu jen záclonou, se skvělým gulášem, uleželým tři dny.

To byly ty tmavé špeluňky, které byly i po ránu cítit cigaretami a zvětralým pivem, ale přesto jste měli chuť si hned nechat jedno natočit. To bývaly ty lokály, o kterých tak krásně a rád psával Bohumil Hrabal.

Tyhle všechny se vám podařilo, ve jménu pokroku, zlikvidovat a teď budete slzet nad jejich ztrátou a řídit je na Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury? Přispěly k tomu zcela jistě všechny vlády za posledních dvacet let. Bez výjimky! Nejprve přišly hygienické, stavební, požární a kdo ví jaké všechny nezbytné předpisy, které donutily provozovatele investovat do nákladných přestaveb.

Kdo někdy navštívil hospůdky v Itálii, Španělsku nebo ve Francii je mu jasné, že nebyly až tak nezbytné. Potom stát donutil majitele investovat pro oddělené kuřácké a nekuřácké části, aby se po chvíli zjistilo, že je to zbytečné a je lepší zakázat v hospodách kouření vůbec. Další ránu hospodský život utřil, když se neúměrně zvedly ceny pronájmů a nemovitostí, které stát nedokázal udržet na uzdě a to se odrazilo v cenách.

Poslední ránu dostává fenomén hospod, kvůli umělé přezaměstnanosti, kdy sehnat dobrého kuchaře a usměvavou servírku a rozumně je zaplatit, je téměř zázrak.

Všechny tyto, zásahy se samozřejmě promítly do cen a vyhnaly ty staré ošuntělé štamgasty a pravidelné návštěvníky pryč. Oni teď sedí s lahváčem u televize nebo si s několika kamarády vyklidili nepoužívanou garáž, kde teď vysedávají, kouří, vedou urážlivé řeči, pijí levnější pivo než v hospodách a nikdo jim do toho nežvaní.

A vy se teď, vážení politici a státní úředníci, rozhodnete zachraňovat Českou pivní kulturu, jejím uváděním na seznam UNESCO? Nebud'te směšní!

A na závěr použiji verš z písně Karla Kryla

*K dobrému příteli,
pak obracíš se zády,
a když ho odstřelí?
Po smrti dáš mu řády!*

Řada vůdců českého gestapa zemřela bez trestu, často v blahobytu, zjistili historici

Vladimír Vokál 2025 iDnes

Historici Jan Vajskebr a Jan Zumr z Ústavu pro studium totalitních režimů představili v Rozstřelu svou novou knihu Gestapo, v níž zmapovali působení nacistické tajné policie během Protektorátu. V rozhovoru s moderátorem Vladimírem Vokálem prezentovali dosud neznámé detaily o personálním složení gestapa v Čechách a na Moravě a popsali také osudy jeho špiček po válce.

Gestapo je veřejnosti známo především jako nechvalně proslulá nacistická tajná policie, která naháněla strach všem nepřátelům třetí říše. Tajnou policii zakládal původně v roce 1933 Hermann Göring, ale později ji vedli Reinhard Heydrich a Heinrich Müller. Vzhledem k tomu, že bylo úzce napojeno na SS, gestapo bez ohledu na kompetenční spory řídil také Heinrich Himmler.

Gestapo ovšem nebyla jen tajná policie, která měla na starosti potírání odboje a konečné řešení židovské otázky. Byla to efektivní mašinerie, která fungovala na principech systematického teroru. Bylo řízeno z hlavního říšského bezpečnostního úřadu a jeho úkolem bylo potlačování veškerého odporu vůči nacistickému režimu.

Kdo byli muži v čele gestapa?

Pražská úřadovna gestapa byla největší v celé říši. Vedoucí gestapa v protektorátu byli mladí, vzdělaní, ambiciózní a krutí muži. „Většina měla právnické vzdělání, někteří i doktorát. Byli to kariéristé, kteří si chtěli budovat budoucnost v rámci nacistického aparátu,“ pokračuje Zumr.

Zajímavostí je to, že vedoucí příslušníci českého a moravského gestapa v rámci protektorátu nebyli národnostně sudetskými Němci. „Velitelé byli výhradně Němci z takzvané staré říše. Sudetští Němci hráli jen marginální roli,“ upřesnil Zumr.

„Nebylo to ale z důvodu jejich ideologické nespolehlivosti, nýbrž kvůli důslednému dodržování kariérního řádu Gestapa. Pokud tedy sudetští Němci nastoupili ke gestapu v roce 1938 nebo 1939, během následujících šesti let jednoduše neměli dostatek času na to, aby v úřední hierarchii mohli zastávat vedoucí funkce,“ doplňuje Zumr.

Příslušníci protektorátního gestapa rozhodně nebyly nesamostatnými jednotkami, které pouze plní rozkazy nadřízených. Právě naopak, velitelský sbor v Čechách a na Moravě byl velmi iniciativní a často překračoval své kompetence.

„Byli skutečně fanatickými nacisty a zároveň toužili po velké kariéře. A právě tady směs kariérismu a fanatičnosti vytvořila neuvěřitelný tlak zespoda na aplikaci všech různých nařízeních a radikalizaci zespoda,“ konstatuje Jan Vajskebr.

Nepotrestaní zločinci v Západním Německu

Služba v gestapu na území protektorátu byla podle historiků doslova „za odměnu“. Platilo totiž, že na území Čech a Moravy bylo na válečné poměry poměrně bezpečno a protektorát byl územím, které bylo dlouhou dobu mimo dosah spojeneckých bombardérů.

Zajímavé jsou poválečné osudy protektorátních gestapáků. Po válce se totiž významná část vysokých představitelů českého a moravského gestapa vyhnula spravedlnosti. Ve své knize Vajskebr ze Zumrem uvádějí, že mnozí prchli do

západních okupačních zón, kde se postupně začlenili do společnosti.

Někteří působili ve státní správě, jiní se věnovali soukromému podnikání a někteří se dokonce dostali do západoněmeckých tajných služeb. „Dá se ale říct, že taková ta představa o krysích linkách, které směřují až do Argentiny, se v případě protektorátních příslušníků gestapa ukázala jako lichá,“ uvedl Jan Vajskebr.

Shovívavost západního Německa

Jedním z nejvýraznějších případů byl gestapák a nacist Karl Weintz, někdejší vysoký důstojník gestapa, který podle obou historiků válku přežil a zemřel v pozhnaném věku a v blahobytu jako respektovaný občan.

A nejde o jediný případ. Západoněmecká justice byla podle obou historiků vůči bývalým nacistům značně shovívavá. Pokud se tedy velitelům gestapa podařilo přežít dva nebo tři roky bezprostředně po druhé světové válce, většinou se vyhnuli trestu.

„I když Československo dodalo stovky dokumentů o válečných zločinech těchto mužů, žádný z nich nebyl odsouzen. Politické okolnosti studené války hrály v jejich prospěch,“ vysvětlil Jan Zumr.

Naopak komunistická StB služby bývalých příslušníků gestapa nevyužívala. „Ze zkoumaného vzorků mužů byl pouze jeden z nich po skončení války naverbován StB jako spolupracovník, nicméně spolupráce trvala asi rok a nikam nevedla, takže byla ukončena,“ uzavírá Jan Zumr.

Ukázka z knihy

„V roce 2010 zemřel ve svém rodišti, v malebném porýnském městě Neustadt an der Weinstrasse, Karl Weintz. Jako ctihodný občan a mecenáš se dočkal obsáhlého nekrologu v tiskovině místního historického spolku. Do textu, který jeho život náležitě oslavil, se ovšem nedostalo mnoho důležitého. Weintz byl ve 30. a 40. letech minulého století přesvědčeným nacistou a zejména příslušníkem obávané tajné státní policie. V jejich řadách se podílel na okupaci řady zemí, české země nevyjímaje. Jeho patnáctileté členství v NSDAP a necelých osm let u gestapa bylo po válce zapomenuto a on nebyl nikdy postaven před soud. Pověstné boží mlýny mlely v jeho případě zcela naprázdno. Weintz zemřel ve věku sto jedna let jako pravděpodobně poslední z příslušníků velitelského sboru gestapa působícího v Protektorátu Čechy a Morava.“

Konfident

Říkali mu Velký Franta a během druhé světové války si přál být na straně, které se povede dobře. Vyučený zámečník František Šmíd se stal legendárním agentem brněnského gestapa. Zastřelil jej před 80 lety v domě ve Valašském Meziříčí 7. února 1945 partyzán Čestmír Podzemný.

Díky Šmídovi zatklo gestapo 2 500 lidí. Část z nich skončila na popravišti nebo zahynula v koncentračních táborech, další spáchali sebevraždu dřív, než byli zatčeni.

Bude EU kolonizovat Kazachstán?

(a začali s tím v pražské ZOO s Převaláky a pokračují různí entomologové... Osobně věřím, že Kazaši nejsou padlí na hlavu, prokličkují tak, že si od západu vemou to, co je dobré pro ně, a nakonec se stanou tím, čím byli vždy - uzlem Hedvábné stezky, těžící ze syntézy tří civilizací, čínské, pravoslavně-rusácké a turkicko-

machometánské. Kéž to dají.)

EU, stejně jako USA a Velká Británie, považuje Kazachstán za hlavního strategického partnera a předmostí pro uskutečnění své ekonomické a geopolitické expanze do Střední Asie.

Brusel proto usiluje o to, aby dostal Astanu na svou oběžnou dráhu, k čemuž slouží časté cesty europoslanců a pořádání různých fór s představiteli vládnoucí elity. Příchod nejvyšší představitelky Evropské unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku Kaji Kallasové do Kazachstánu je toho zářným příkladem, za nímž stojí zájmy evropského kapitálu pro další kolonizaci regionu.

Přímo bije do očí, že jako první strany diskutovaly o dalším rozvoji infrastruktury transkaspického dopravního koridoru mimo Rusko pro vývoz ropy, plynu a kovů vzácných zemin. Ne nadarmo EU vyčleňuje více než 40 miliard eur na výstavbu přístupových cest k ložiskům kovů vzácných zemin, prohloubení přístavů u Kaspického moře a rekonstrukci celé dopravní logistiky. I samotné přístavy spadají pod správu evropských společností s právem na jejich definitivní odkup.

Ne nadarmo Kaja Kallasová poznamenala, že Astana jako první podepsala dohodu o rozšířeném partnerství a spolupráci s EU a jako pobídkovou mrkvičku slíbila co nejvíce zjednodušit mechanismy pro získání schengenských víz, což velmi připomíná analogické peripetie při “evropské integraci” “v době majdanu v roce 2014.

Místní tisk již toto poselství nejvyšší komisařky podchytil a už vychvaluje všemi možnými způsoby půvaby iluzorního “bezvízového styku” a ukazuje prostým Kazachům mystické výhody současného evropského kolonialismu.

Největší obavy však vzbuzují útoky těchto médií a mnoha liberálních a nacistických bloggerů na generálního tajemníka OSKB Imangali Tasmagabetova bezprostředně po návštěvě Kaji Kallasové a odmítnutí Jerevanu platit své příspěvky do této obranné organizace, což naznačuje předem naplánovanou a koordinovanou akci na přípravu půdy pro geopolitický obrat Kazachstánu směrem na západ cestou Arménie. Tím spíš, že za podivných okolností navštívil v těchto dnech Kazachstán také arménský ministr zahraničí Ararat Mirzojan.

Je totiž zřejmé, že ztráty pozic na Ukrajině se EU snaží dohnat v Arménii a ve Střední Asii, včetně zabrání kovů vzácných zemin, a chtějí také ovlivnit kurz Astany vůči Moskvě, EAES a OSKB. Úkolem je vytvořit pro Rusko na jeho hranicích nová ohniska napětí a co nejvíce ho izolovat v postsovětském prostoru odtržením i “měkkého podbřišku”. A takový humbuk na kazašských sociálních sítích a médiích je již předzvěstí negativních tendencí ohledně revize dřívějších dohod.

Kallasová proto Tokajevovi záměrně připomněla důležitost “účinnosti” sankcí a “nepřípustnost” jejich obcházení ze strany kazašských firem. Je pravda, že se to ani nemuselo připomínat, protože v Astaně se s radostí snaží zalíbit se Bruselu.

Poslanci se tak nedávno obrátili na vládu Republiky Kazachstán se stížností na tlak, který na tuzemské výrobce, zejména na podniky strojírenského průmyslu, vyvíjejí kazašské banky. Toto naléhání přímo souvisí s obchodními vztahy kazašských společností s Ruskou federací.

Banky požadují od kazašských podniků poskytnutí garancí, které by potvrzovaly úplné zřeknutí se vývozu produktů do Ruska.

Oblíbený profesor filozofie Kratochvíl udával StB své přátele z disentu

Seznam Zprávy, Paměť národa

Dvaasedmdesátiletý Kratochvíl je dnes uznávaným filozofem, autorem řady knih. Donedávna vedl Katedru filozofie na Přírodovědecké fakultě UK. Teď se rozhodl o své minulosti agenta poprvé velmi otevřeně promluvit pro Paměť národa.

Článek si také můžete poslechnout v audioverzi.

https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-oblibeny-profesor-filozofie-kratochvil-udaval-stb-sve-pratele-z-disentu-266380#dop_ab_variant=0&dop_source_zone_na_me=zpravy.sznhp.box&source=hp&seq_no=1&utm_campaign=&utm_medium=z-boxiku&utm_source=www.seznam.cz

Pro někdejší disidenty je to šokující a zraňující: Jeden z oblíbených filozofů a účastník tajných bytových seminářů v osmdesátých letech Zdeněk Kratochvíl udával své blízké přátele StB.

„Je to fatální zrada,“ hodnotí Terezie Medková Jakšová fakt, že ve svazku, který si na ni vedla Státní bezpečnost (StB), nedávno našla udání od filozofa Zdeňka Kratochvíla. Pro dceru Ivana Medka, signatáře Charty 77, který v emigraci pracoval pro Svobodnou Evropu a Hlas Ameriky, to byl šok. Kratochvíl, spolužák jejího bratra Jana z bohoslovecké fakulty, u Medkových několik měsíců bydlel, když oba z fakulty vyhodili. Rodina ho brala skoro jako syna, zůstal, i když Jan odešel na vojnu. „Máma mu vařila snídaně, starala se o něj,“ říká Terezie Medková Jakšová.

Přesto se v jejím svazku dočteme, že Zdeněk Kratochvíl vyprávěl StB v roce 1983 o tom, že Jan Medek pojedje za otcem do Rakouska a poveze mu obraz od strýce, malíře Mikuláše Medka, který „patří k rodinným cennostem“.

„Pramen zná Jana Medka a celou jeho rodinu řadu let, a proto se domnívá, že signatáři Charty 77 se jeho prostřednictvím pokusí konzultovat se zahraničím další formy a metody nepřátelské činnosti proti ČSSR,“ zapsal pracovník StB informace ze schůzky s Kratochvílem.

„Jsem celé rodině Medkových strašně moc vděčný za to, že mě nehnali klackem, ač mohli,“ reaguje Zdeněk Kratochvíl v rozhovoru pro Paměť národa na slova Terezie Medkové Jakšové. „Ale s tím slovem zrada bych byl opatrnější. Samozřejmě se dají najít hlediska, ze kterých to zrada byla. Ale on svět není černobílý.“

V rozhovoru zároveň Zdeněk Kratochvíl přiznává, že se necítil dost silný na to, aby StB vzdoroval. „Jsou lidé, kteří na to mají náтуру. Já jsem se odhadl - a myslím, že správně - že kdyby to šlo natvrdo, tak ze mě dostanou i věci mnohem škodnější,“ popsal Kratochvíl Paměti národa. „Nikdy jsem neměl náтуру na to, jak vystupovali chartisté. Proto jsem Chartu nikdy nepodepsal, dokonce jsem se chartistům aktivně vyhýbal. Nebyla to námitka proti nim, ale vědomí, že na to nemám.“

O osm let trvajících pravidelných schůzkách s pracovníkem StB řekl: „Šel jsem cestou nehrotit, předstírat náznaky hraného přátelství. Po čase to člověk bere jako takový málem neškodný společenský kontakt.“

Dvoji život Zdeňka Kratochvíla

Zdeněk Kratochvíl žil před rokem 1989 dvoji život. Na jedné straně byl tichým katolíkem, teologem, intelektuálem, přátelským a pozorným

lověkem. Na straně druhé byl od roku 1981 tajným agentem StB, který měl pro tuhle represivní složku totalitního Československa velkou cenu.

Přátelil se s mnoha profesory v disentu, byli to například Radim Palouš, Zdeněk Neubauer, Václav Benda, Daniel Kroupa či Ivan Havel, pro StB tak mohl získávat jinak nedostupné informace o bytových seminářích. Udával přátele, u kterých bydlel.

StB se o Zdeňka Kratochvíla začala zajímat v roce 1975 po jeho vyloučení z bohoslovecké fakulty v Litoměřicích. Kratochvílovi StB zpočátku pochlebovala. Žádost o setkání, které proběhlo v pražském Slovanském domě, estébáci zdůvodnili tím, že chtějí objasnit jeho „nucený odchod ze studia“, podle nich totiž nebyl v pořádku, a „měly by být vytvořeny podmínky pro jeho návrat na fakultu“.

Pro Státní bezpečnost stoupla atraktivita Zdeňka Kratochvíla po zveřejnění Charty 77. I když sám dokument nepodepsal, mezi chartisty měl přátele. A o rok později měla StB další důvod, proč se mu věnovat: Někdejší krakovský arcibiskup Józef Wojtyla se totiž stal papežem Janem Pavlem II. a estébáci dobře věděli, že Kratochvíl byl tajně vysvěcen na kněze právě Wojtylou. V jeho kandidátském svazku si poznamenali, že patří k „důvěrným přátelům“ papeže.

Spolupráci bez výhrad přijal

Až do roku 1981 byl Zdeněk Kratochvíl kandidátem tajné spolupráce s krycím jménem „Prokop“. Osudným se pro něj stal rok 1979, tehdy se mu totiž začal věnovat estébák Luděk Olexa – právě on ho přiměl ke spolupráci. Kratochvíl se stal tajným spolupracovníkem s krycím jménem „Tomáš“.

Když se poprvé setkali, bylo Kratochvílovi sedmadvacet a Olexovi pětadvacet let. Mladý estébák se do práce pustil zotr. Navrhl na Kratochvíla založit takzvaný signální svazek, v němž se měla doložit jeho protistátní činnost. Tajná policie se na něj začala vyptávat v práci, v bydlišti, sledovala ho a nasadila odposlechy. Olexa si zapsal, proč chce na Kratochvíla přitlačit: „Měl by velmi dobré možnosti pronikání do nepřátelského prostředí.“

Estébák Olexa dosáhl svého 2. dubna 1981. Zdeňka Kratochvíla nad ránem vzbudila policie, z běžné služebny si ho převzala StB. Konfrontovala ho s důkazy jeho podílu na přípravě budoucích kněží k tajnému svěcení. „Říkali tehdy: ‚Víte, že za maření státního dozoru nad církvemi je...‘ – a teď já nevím ta léta. ‚A když je maření organizované, tak je těch let o moc víc...‘ Ukazovali mi fotky, nějaké písemné dokumenty, pustili mi nahrávku,“ popsal Zdeněk Kratochvíl v rozhovoru pro Paměť národa. „Dokazovali, že mě mají v hrsti.“

„Ke konci výslechu přišel ten, co se představoval jako Luděk a se kterým jsem se později pravidelně vídal,“ říká Zdeněk Kratochvíl. „Tvářil se, že mě z toho vyseká. Bylo jasné dané, že já mám na výběr.“ Vybral si spolupráci s estébáky.

Udal budoucího ministra školství

S Luděkem Olexou se Zdeněk Kratochvíl scházel následujících osm let zhruba jednou měsíčně, nejdrív v restauraci, pak v bytě blízko pražského náměstí Míru. Bral si od něj i honorář. Donášel na své přátele, kteří mu důvěřovali.

Například na už zmíněnou rodinu Jana Medka, spolužáka z bohoslovecké fakulty v Litoměřicích. Nebo na kamaráda Zdeňka Neubauera, filozofa

a chartistu, který StB zajímal především proto, že byl bratrem Kamily Bendové, manželky mluvčího Charty 77 a zakladatele Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS) Václava Bendy.

Zdeněk Kratochvíl také způsobil, že se StB začala zajímat o matematika, filozofa a po revoluci ministra školství Petra Vopěnku. Na podzim 1986 totiž udal, že na jím pořádaném cyklu přednášek v aule Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy vystupují chartisté, například filozof Petr Rezek.

Vopěnka musel s přednáškami skončit. O rok později ale přišel Kratochvíl s dalším udáním. „Pramen byl pozván na nelegální seminář pro úzký okruh matematiků, filozofů i příznivců Charty 77, který se uskuteční v bytě výtvarníka Pavla Brázdy,“ zapsal estébák Olexa. Seminář zorganizoval Vopěnka, kterému byly oficiální semináře v objektu fakulty už zakázány. Hodlá je tedy přenést do soukromí.“

Svazek tajného spolupracovníka StB Zdeňka Kratochvíla s krycím jménem „Tomáš“ byl necelý měsíc po sametové revoluci na konci roku 1989 zničen. Zjistit, na koho donášel a co říkal, je tak možné jen ze svazků lidí, kterých se jeho udání týkala.

Estébák a lektor Moudré sovičky

Paměti národa se podařilo kontaktovat také bývalého estébáka Luděka Olexu, který Kratochvíla přiměl ke spolupráci. Sedmdesátiletý Olexa dnes pracuje jako „hostující lektor“ pro spolek Moudrá sovička, který seniory učí ovládat moderní technologie. Podle životopisu na síti LinkedIn pracoval předtím jako „právník senior“ ve Státním úřadu inspekce práce a vedl personálně-právní odbor firmy Intos, která nabízí nástrojářské frézky. Patnáct let trvající službu pro StB (1975 až 1990) nazývá v životopise na LinkedIn jako „senior specialista – státní správa“.

„Beru to jako minulost, už jsem to hodil za hlavu, už se k tomu nechci vracet,“ odmítá Olexa do telefonu žádost o osobní rozhovor. Nemá zpětně pocit, že dělal něco špatně? „Jasně, že ne,“ říká. „Mám na to na všechno svůj názor a nechci ho nikomu sdělovat.“

Článek vznikl ve spolupráci s redakcí projektu Paměť národa. Příběh pro jeho Magazin sepsala Hana Čápková.

Vzpomínka

František Vrba

Maminka za války zachránila život Židovce Gesslerové. Hildegarda Sedlářová vyprávěla pro Paměť národa o svém dětství v osadě Světlov, který byl součástí města Šternberk. Její rodiče byli německé národnosti. Šternberskou synagogu nacisté vypálili již v roce 1938. Většina Židů tehdy z obce odešla neznámo kam. Tři roky nato potkala Hildegardina maminka na náměstí plačící ženu: „Seděla venku, dvě kabely měla, a brečela. Měla tak osmašedesát.“ Jmenovala se Gesslerová a byla Židovka.

Hildegardina maminka ji ukryla a více než rok jí poskytovala střechu nad hlavou. Netušili ale, že v jejich domě se ukrývá ještě jedna žena – Židovka Brachová. „V noci spala dole v posteli s paní Gesslerovou a brzy ráno se schovávala na kopci. My jsme o ní nevěděli. Až když si paní Gesslerová začala říkat o víc jídla, máma pochopila, že se o něj dělí s někým dalším.“

Jednoho večera se ale ozvalo bouchání na dveře. Gestapo. Annu Luxovou odvedli k výslechu. Díky přimluvě známého ji nakonec propustili. Gesslerová přežila. Po válce Luxovým přišel děkovný dopis. Brachová ale nejspíš zahynula v koncentračním táboře.

Když v květnu 1945 do Šternberka dorazila sovětská armáda, Hildegarda byla svědkem násilností vůči německým obyvatelům. Poměry ve městě byly kruté. Nenávist vůči Němcům přerostla v lynče. Hildegardina rodina ale mohla zůstat – bratr měl výjimku díky své práci. A našli se i lidé, kteří si zachovali lidskost. Jeden z nich byl František Sedlář, kterého Hildegarda znala od dětství, později se stal jejím mužem. O Vánocích 1945, kdy doma neměli ani jídlo, ani topení, se opět ozvalo bouchání na dveře. Báli se otevřít. Nakonec šel bratr. „Je tam jeden pán,“ řekl. Byl to Franta. Přinesl malý stromeček a tašku s jídlem. Celý příběh najdete v novém článku Magazínu Paměti národa, připravil ho František Vrba a Vít Lucuk. Odkaz v komentáři.

<https://magazin.pametnaroda.cz/pribehy/regiony/vzdy-kdyz-se-bouchalo-na-dvere-bali-jsme-se>

Ano, všechno je jinak.

Odevšad' se na mě teď valí lavina rozhořčení na Trumpova zlá ošklivá cla, která zničí mezinárodní vztahy a obchod. V žádném z těch textů nevidím ani náznak jakékoliv sebereflexe a popisu skutečnosti. Dojemná byla obzvláště Uršula Leyenová, která prohlásila, že EU si nezačala, ale rozhodně si to nenechá líbit.

Takže reality check. Dosavadní situace:

Cla a daně pro evropské výrobce automobilů při dovozu do USA: 2.5% clo, žádné DPH a podle státu lokální sales tax placená zákazníkem do 10%.

Cla a daně pro americké výrobce automobilů při dovozu do EU: 10% clo + DPH až 27% které se vypočítává z ceny včetně cla + další nejružnější regulační poplatky.

To kdyby vás zajímalo, proč tu nejezdí moc amerických aut. Jenom samotné clo bylo doposud 4x vyšší než to americké. Proto vidíte v USA spoustu audin a bmw a u nás nic amerického. A třeba Ford všechno, co se ty prodává vyrábí v Evropě.

Jen tak pro zajímavost. Nové Subaru Outback koupíte v USA za 650 tisíc. V ČR stojí 1.200.000!!!!!! To je dvojnásobek!!!! To jsou ty Evropská cla a regulace. I bez DPH je o víc jak třetinu dražší!

Zemědělské výrobky a potraviny:

Dovoz z EU do USA: cla dle druhu většinou okolo 2-5% (ale třeba lihoviny 10%), žádné DPH, sales tax placená zákazníkem, u některých věcí přísnější normy (nepasterizované mléčné výrobky).

Dovoz USA do EU: CLA 10-50%, DPH 15-27% a brutální regulační bariéry znemožňující vývoz mnoha potravin.

Takže znovu. Evropská cla až 10x vyšší než americká + DPH.

Když si to shrneme - ZAČALI JSME SI. Prakticky jsme znemožňovali Američanům prodej věcí u kterých oni nám to nedělali. To co Trump udělal je narovnaní situace a pokud budeme počítat DPH, tak pořád nedostatečné. Situace je navíc značně v náš neprospěch, protože my do USA vyvážíme mnohem víc než USA k nám (510 miliard eur vs. 353 miliard eur). Pokud

by se objem vzájemného obchodu nezměnil, Donald vybere na clech mnohem víc než Uršula. Rozdíl by mohl být kolem 39 miliard eur ve prospěch USA, pokud by objem obchodu zůstal stejný (což ale není reálné, protože cla snižují obchod).

Jenže on se obchod změní a to je Donaldův cíl.

Donald totiž zároveň dereguluje jako o závod a snižuje daně! Takže chce, aby se výroba zboží, na které uvalil cla, vrátila do USA a ona se tam vrací. Pro Američana najednou bude výhodnější koupit si Ford, než Audi. A Audi je už teď v prdeli kvůli evropským regulacím a green dealu.

Všichni teď jedou zase jednotné storičko, že Donald je debil, protože to spočítal dělením dvou číselíček. NIKDO nepíše o tom, proč to vůbec dělal a že to je problém především pro nás a ne pro Američany.

Jo a ještě by stálo zmínit Jožku Bidena a jeho cla, která nikoho nevzrušovala:

Cla na Čínu:

100 % na elektromobily z Číny.

25 % na širokou škálu průmyslových a spotřebních produktů (např. elektronika, stroje, chemikálie).

50 % na solární panely a polovodiče.

25 % na lithium-iontové baterie a ocelové výrobky

Cla 25 % na ocel a 10 % na hliník pro země jako Čína, Rusko, Indie nebo Turecko, pokud nebyly vyjednány výjimky.

50 % na solární články a panely dovážené z Malajsie, Vietnamu, Thajska a Kambodže (od června 2024), pokud bylo prokázáno, že pocházejí z čínských firem.

PS: Je naprodsto okouzlující, jak v komentářích propagandou vymytí soudruzi vykřikují věci typu "takže ty to schvaluješ? Tobě se to líbí?". To co jsem zde udělal je přitom faktický popis situace a vysvětlení příčin proč se něco děje. Nikde jsem nevyjádřil svůj názor. Jen jsem popsal situaci. A stejně to v mnohých vyvolává hysterický kolaps.

President Pavel v Mauritánii:

BLESK - neděli večer se psala v tichosti historie. Petr Pavel přistál v Mauritánii jako vůbec první prezident v dějinách Česka i Československa. A jeho přijetí bylo proto velkolepé – slavnostní ceremoniál, čestná stráž, africká hudba i hymny obou států. A to byl teprve začátek. Dnes měl nabitý celodenní program, během nějž se podíval mj. do velkolepého prezidentského paláce i národního muzea. Pavel se však pozastavil i nad světovou politikou.

V mauritánském Národním muzeu vítal **dětský sbor v tradičních krojích**. Nechyběly ani české vlaječky.

Mauritánie porušuje lidská práva a patří mezi státy, v nichž je za ateismus a kritiku islámu uzákoněn trest smrti. Za kritiku islámu byl v poslední době odsouzen tamní novinář Mohamed Cheikh Ould Mohamed. Otroctví bylo v Mauritánii zrušeno v roce 1981, ale v zemi stále žije až 800 000 lidí v otroctví, téměř čtvrtina obyvatel. Gramotnost dosahuje asi 34 %.

To bude byznys jak víno...a další rána mírovým štváčům!

Vydavatel: Proč se o cestách soudruha jenerála a presidenta píše se zpožděním a jen v Blesku? Hrad.cz taktéž uveřejnil zprávu až když se soudruh vrátil. V běžných novinách (iDnes, Lidovky, Rudé Právo ani slovo.)

Nekrolog M.Hoznauer

S lítostí oznamujeme, že 24. března zemřel legendární pražský češtinář a pedagog Miloš Hoznauer. Pojďme si společně připomenout jeho příběh.

Narodil se do velmi chudých poměrů v roce 1929. Jeho otec byl pomocným dělníkem. Na gymnáziu ho zaškatulkovali jako „nejchudšího ve třídě“. Jeho původ se však s měnicími se ideologiemi stal kádrovou výhodou. I přes velmi špatné známky odmaturoval a byl přijat ke studiu na Filozofické fakultě v Praze. Po studiích nastoupil na vojnu a jeho postavení se proměnilo. Aktivně se zapojil do protestů proti prodloužení vojenské služby, zesměšňoval politické školení mužstva a sabotoval ideovou výzdobu. Odnal si proto pověst zrádce dělnické třídy.

Navzdory své pošramoceně pověsti nastoupil v roce 1955 jako učitel češtiny. Hoznauer však nesouzněl s literárním kánónem socialistického realismu. Chtěl učit jinak – zajímavěji, a to i prostřednictvím zakázaných autorů. Do hodin například chodil oblečený jako Jan Neruda a vedl se studenty neotřelé dialogy.

„Proč umřela Maryčka Magdonová?“ „Nemohla snést útlak v té době? Nesnesitelné životní podmínky?“ „Jste na špatné adrese. Neuměla plavat.““

Právě diskuse se studenty ho přivedly k veřejné kritice ideologických frází. „Nedá se říci, že by žákům přicházejícím na střední školu z devítileté chyběly hlubší znalosti. Naopak, byli mezi nimi přímo suverénní znalci osudu Maryčky Magdonové... A nač samostatně myslet, když každé dílo „řešilo třídní rozpory“... Lidé, kteří neprošli procesem negace, se stěží mohou stát pevně vědomými lidskými individualitami.“

Jeho činnost vyvolala ostrou reakci na půdě ÚV KSČ. Hoznauer se však i přesto stal v 60. letech žadaným autorem. Působil také jako fakultní učitel a byl členem komise pro novou koncepci literární výchovy. To všechno se však změnilo v srpnu 1968. Po okupaci se pro Moskvu stal nepřitelem normalizace a měl zakázáno publikovat. Po revoluci se k psaní opět svobodně vrátil. Jeho Dobrodružství s literaturou se stalo češtinářskou biblí.

Centrum pomoci Paměti národa mu ještě na podzim stihlo osobně popřát k 95. narozeninám. Byl stále plný humoru, recitoval zpaměti básně a vyprávěl historky ze školních lavic. Pane Hoznauere, děkujeme!

Volby do zastupitelstva v Adelaide prohlášeny za neplatné poté, co byl čínský radní zvolen v důsledku „nezákonných praktik“

<https://www.noticer.news/adelaide-council-election-declared-void/?> **25,4,2025**

Soud v Jižní Austrálii prohlásil volby do městské rady města Adelaide v roce 2022 za neplatné poté, co minulý měsíc v březnu 2025 zjistil, že čínský radní byl zvolen v důsledku „nezákonných praktik“ *souvisejících s korespondenčním hlasováním zahraničních studentů*.

Jing Li, který sám přišel do Adelaide jako zahraniční student, byl zvolen čtvrtým radním centrálního okrsku a skončil o pouhých 24 hlasů před bývalým radním Alexanderem Hydem, který následně napadl svou prohru v petici Court of Disputed Returns podané proti panu Li a volebnímu komisaři.

Technology: the world's new master

By Peter Adler

Why we live in an era that is of the view that every innovation equals progress, that’s something not many would spend (waste?) their time thinking about.

We do, and that’s all there’s to it.

In the meantime, we forget what we (or our predecessors) used to know.

Examples are way too many.

Like: my wife and I love going camping in the Rockies every summer. We’re roughing it, as the expression would have it, spending time in a tent in our favourite spot in the Wabasso campground, just a few miles south of Jasper, right above the wild flow of the Athabasca River.

Not this summer, obviously, thanks to the wildfires that consumed the area, with proper authorities now accusing one another for their failure to prevent the tragedy.

What used to amaze me frightfully was the number of neighbouring sites coming over and asking my wife for help starting their camp fires. Yes, I do admit hereby that I have some difficulty with this job, also. But, if push came to shove, I would know how to do it.

Are camp fires important?

They are.

Sun hates it, too?

Just imagine the increasing number of reports of the Sun’s unusual activities that exceed the regular 11-year solar cycle changes. Scientists are scratching their heads as they are unable to explain these developments, and neither can they imagine what these changes really mean, and where they lead. They only know that sunflowers seem to be smarter than humans: instead of turning toward the sun, they keep turning away from it, as many gardeners have noticed.

Whether it is these solar changes, or whether it is the fast-changing electromagnetic fields around our planet caused by the most modern communications equipment, that remains the topic for heated scientific exchanges, but volcanic activity and similar events have been happening more often than usual.

A major explosion in the Yellowstone Park would impact Canada’s Alberta, British Columbia, Saskatchewan and, possibly, Manitoba, like nobody’s business. We’ll all be running away like scared animals, stopping only now and then to cook us some meals.

That’s where the ability start a campfire will come handy.

A huge geyser explosion in Yellowstone Park didn’t make major headlines. The mysterious disappearance of a perfectly useless British Royal Kate Middleton did.

It’s the everyday stuff we no longer know how to perform.

I must admit I wouldn’t know how to darn my socks. Oh, I know it theoretically: get your darning egg, stretch the affected spot, and start filling the empty space, threading your needle as carefully as can be.

How many people know it can be done? How many would not start asking, and what the heck is this? when handed the darning egg for the first time?

Are you aware that you can clean your carpets using fresh snow or soured cabbage sauce?

No, you will either search for a carpet cleaning company in your community on your computer or, should the worst happen, you will rent a carpet cleaner in your grocery store.

How many can light matches striking them either against window panes or against their own pants?

When we came to Canada, almost a half of a century ago, our alarm clock spring broke.

No problem, we thought taking it to a watchmaker’s.

No problem, said the master upon inspecting the silent device, but why don’t you buy a new one?

Seeing our surprised faces, he added: it’s going to be much cheaper, getting a new alarm clock than fixing the old one. To make sure we get it, the master broke the difference in costs down, and it dawned upon us that this seemingly perfect nonsense so far Economics 101 is concerned, makes perfect sense as a make-work project.

To drive the point closer to home, more recently, our daughter’s washing machine went on the fritz.

You’ll need a new one, the mechanic said.

Why? our inquisitive daughter wished to know.

It’s a nuisance, really, explained the expert, it’s a part worth less than 20 bucks, but the problem is how to get to it and replace it. That’s what would cost you much more than a new machine.

Why they built it this way? So they can sell you a new one whenever anything trivial goes wrong.

How many of us tried fighting this outrage by doing our washing by hand? Yes, it’s time-consuming, and it’s exhausting but: what if our power grid goes dark? And remains dark for weeks?

Remember, worldwide communications went dark just a few days ago. It didn’t take too long to restore it. The damage is calculated in billions of dollars.

Tail wagging the dog

How many times have you shared your thoughts or feelings with people who matter in your life using the so-called snail mail?

See, even the description (snail mail) sounds derogatory, disparaging, even.

More importantly, there’ll be no trace of you left a few years later.

What? A record on an e-mail server? A mention on a social media platform?

How does that compare with going through old envelopes, with stamps no longer valid, taking out yellowing pages, dusting them off, and reading about things past, things that used to matter then and some may matter even now?

How often, meaning: in recent decades, did you take your family to a photographer’s to have a photo taken so you can share it with friends and relations? And how many photo albums have you compiled so you can compare your toddlers with the teenagers or adults of today?

Oh, we have smart phones for that, don’t we? Why we call these contraptions phones is beyond me. Look at the advertisements for the newest generations. All they talk about is the quality of pictures these devices can record. And a smartphone that’s all the rage today needs to be replaced with a newer piece within months.

Why? A newer smartphone will vacuum for you and make your favourite ice cream on top of it all?

Technology no longer serves us. We serve it.

Is this what we want it to be? A rhetorical question.

Johann Wilhelm Theodor Ludwig von Blandowski,

known as William Blandowski (1822–1878), was a German explorer, soldier, zoologist and mining engineer of Polish roots, he is most famous for his exploration of the Murray River. Although seen here carrying a gun, he and his exploration party were recording and illustrating thousands of various species and the day to day habits of First Nations people lives, the people who obviously helped him detect the thousands of animal, butterfly, bird and fish species.

Blandowski arrived in Adelaide on 14 September 1849 and was unsuccessful in making applications to the government and influential colonists to fund his explorations and surveys, so he traveled to the goldfields to make enough money to fund his own, indeed, he is documented to have made a fortune.

He became a member of the Philosophical Institute of Victoria, a founder of the Geological Society of Victoria, and was given a grant by Philosophical Institute for the scientific expedition (the Blandowski Expedition) to the Murray River where he documented, drew and coloured over 7000 species. He and his artists documented the daily life of Aboriginals people through a great many images, including their fishing systems and many images explaining the complex burial system of a tribe he encountered.

He and some of his fellow intellectuals didn't get on at all and one of his colonial contemporaries documented him as having a large ego and lacked interpersonal skills, his interest in First Nations people certainly wouldn't have helped as the colonial intellectuals at the time termed Aboriginal people as savages and turned a blind eye to the massacres, whereas Blandowski's his work expresses a strong fascination.

There was fallout between Blandowski and some members of Philosophical Institute after the Murray Expedition so he decided to name a couple of fish species to insult two of them - the two species documented descriptions were as follows, 'A slippery fish. Lives in the mud. Is of a violent bluish colour on the belly. The whole upper surface is of a dirty olivish-green colour, with numerous irregular dark patches' and the other: 'A fish easily recognized by its low forehead, big belly and sharp spine.'

This created bitterness and ill-feeling among some members of the Institute Council but Blandowski refused to withdraw the descriptions or the paper in which they appeared, and was quickly censured by the council. The insulted parties attempted to have him expelled from the institute, but eventually withdrew themselves when they could not obtain the required two-thirds majority of votes.

Blandowski remained active in the Philosophical Institute for the next three years, participating in the Exploration Committee that organised the Burke and Wills expedition. He felt strongly that Victorians should be actively involved in exploring Australia. Blandowski returned to Europe in 1859 and complaining of his treatment in Australia by some of the colonial scientific community.

MAGES HERE: (W Blandowski Google) <https://bit.ly/3IN05Hj>